Nostalgic 160

BARBARA CARTLAND

IMPORTANȚA IUBIRII

ALCRIS

În încercarea de a scăpa de un pretendent nedorit, dar insistent, Luella călătorește cu mătușa ei prin toată Europa. Numai că eforturile lor sunt sortite eșecului. Asta până în clipa când Luella bate la ușa vicontelui de Kennington, pentru a-i cere adăpost pentru o noapte. Dar Luella mai are de depășit multe încercări ca să scape de insistența urmăritorului ei, ajutată de dragostea vicontelui.

***

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

ISBN: 978-973-580-613-2
5 948488 702908

PREȚ: 10 LEI

Titlu original (eng.): The Importance Of Love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Importanța iubirii / Barbara Cartland
Traducător: Nicoleta Neagoe
București: Alcris, 2011.
ISBN 978-973-580-613-2
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

A M

Importanța iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Vă recomandăm din colecția

"NOSTALGIC":

Barbara Cartland	Castelul iubirii	129
Barbara Cartland	Fiica Serenei vol. 1	130
Barbara Cartland	Fiica Serenei vol. 2	131
Barbara Cartland	Calea spre paradis	132
Barbara Cartland	Prințesa din Balcani	133
Barbara Cartland	Un vis împlinit	134
Barbara Cartland	Casa fericirii	135
Barbara Cartland	Stele pe cer	136
Barbara Cartland	Croaziera dragostei	137
Barbara Cartland	Dragostea învinge	138
Barbara Cartland	Căsătorie secretă	139
Barbara Cartland	Cum să ajungi în paradis	140
Barbara Cartland	În căutarea iubirii	141
Barbara Cartland	Miracolul promis	142
Barbara Cartland	Dragoste în Scoția	143
Barbara Cartland	Vrăjitoarea cea bună	144
Barbara Cartland	Un sărut din toată inima	145
Barbara Cartland	Cele două Elizabeth vol. 1	146
Barbara Cartland	Cele două Elizabeth vol. 2	147
Barbara Cartland	Crucea iubirii	148

Capitolul 1

– Haide, mătușă Edith, șopti Luella Ridgeway, în timp ce se uita la băiatul de serviciu luptându-se cu valizele, când intrară în lift. Trebuie să ne grăbim.

Băiatul de serviciu puse una dintre valize pe umăr. Habar n-avea de ce se grăbeau atât aceste doamne engleze în toiul nopții.

– Luella, o întrebă contesa de Ridgeway când se urcă în lift, ți-ai luat veșmintele de dormit care erau sub pernă? Sper că n-ai lăsat acea frumoasă cămașă de noapte de mătase acolo.

– Nu, e în valiza maro, zise Luella oftând, în timp ce liftul cobora încet.

Ușile ascensorului se deschiseră, iar ei se găsiră într-un hol suspect de liniștit. Nu se aflau la datorie decât un portar și un

funcționar la recepție.

Contesa se duse săgeată la birou și ceru, într-o franceză perfectă, nota de plată.

– Ne părăsiți, doamnă contesă? o întrebă funcționarul.

– Da, și ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai abține să spui ceva despre noi oricui ar întreba încotro am plecat. Dorim să călătorim în secret.

– Desigur, doamnă contesă, răspunse funcționarul, întinzându-i nota de plată.

Contesa o examină prin ochelari, după care scoase mai multe bancnote din geantă. Luella stătea nervoasă în spatele ei, arătând ca un iepure speriat.

– Mătușă, sper că bărbatul acela îngrozitor n-o să intre pe ușile acelea, spuse ea pe un ton neliniștit.

– Nu-ți face griji, îi răspunse contesa. L-am auzit în urmă cu câteva ore chemând o trăsură. S-a dus la cazinou. Probabil se va întoarce numai după ce-și va fi tocat toți banii.

– Sper să ai dreptate, zise ea, dându-și la o parte o șuviță de păr blond.

Ochii ei de un albastru-pal erau largi, iar pupilele foarte dilatate. Buza de jos îi tremura, iar înfățișarea ei neobișnuită îi adusese numai necazuri. Încă de când îl cunoscuse pe Frank Connolly, într-un hotel din Monte Carlo, acesta se dovedise un client foarte dificil.

– Așa se întâmplă întotdeauna cu piratii ăștia, îi spusese

mătușa ei când o văzuse plângând din pricina insistenței și atențiilor nepotrivite ale acestuia. Nu te privește decât ca pe o persoană care-i poate aduce avere, bani, ca să scape de datorii. Probabil știe că moștenești mulți bani, ca să nu mai punem la socoteală moșiile mele din Scoția, după ce-o să mor.

– O, mătușă, te rog să nu mai pomenești de asta! Nu-mi pasă de banii tăi, deși trebuie să recunosc că-mi place foarte mult castelul tău.

– Într-o bună zi va fi al tău, îi răspunsese contesa.

La o lună după acea discuție erau nevoite să se mute dintr-un hotel în altul, cu Frank Connolly pe urmele lor.

După o săptămână cumplită petrecută la Paris, unde o amenințase că-și va lua viața, dacă nu se căsătorește imediat cu el, hotărâră să revină în Anglia, mai exact la casa lor din Scoția, de la Perthshire.

Punându-și geanta sub braț, mătușa Edith îl urmă pe băiatul de serviciu la trăsură. Portarul alergă să le deschidă ușa.

– Bon voyage, doamnă contesă și domnișoară Ridgeway.

Apoi, întorcându-se spre vizitiu, îi spuse pe un ton repezit:

– Depechez-vous, monsieur. La Gare Saint Lazare, s'il vous plait.

După ce se urcară și femeile și bagajele în trăsură, aceasta porni la drum, iar Luella scoase un oftat de ușurare.

Știa că mătușa ei are dreptate. Frank Connolly va fi la masa de joc până dimineață, iar atunci ele se vor afla în vapor, spre Dover.

Pe când străbăteau străzile Parisului, se sprijini de spătar și se gândi la Scoția.

Trecuse un an de când pusese ultima dată piciorul în Anglia și de-abia aștepta să se întoarcă.

– N-o să stăm prea mult la Dover, îi spuse mătușa ei, când ajunseră în stație. Cunosc un hotel discret în Hastings, unde o să stăm înainte să ne îndreptăm spre vest.

– În vest! exclamă Luella. Nu mergem la Londra să luăm trenul spre Inverness? Ard de nerăbdare să fac cumpărături și să mă plimb.

– Nu, răspunse contesa pe un ton calm. Londra este primul loc unde să ne caute Connolly. Nu, o să-l păcălim, făcând un ocol pe la Cornwall, iar de-acolo o să ne îndreptăm spre nord, de îndată ce o să fiu convinsă că pe coastă totul e în regulă.

– De ce Cornwall, mătușă?

– O prietenă foarte dragă, pe care n-am mai văzut-o de ani buni, locuiește acolo. I-am scris deja, spunându-i să ne aștepte. Frank Connolly e un bărbat dificil. N-o să am liniște până nu ajungem la bord și nu mă asigur că nu e și el pe vapor.

Când ajunseră, vizitiul le deschise ușa, iar Luella văzu un

portar îndreptându-se spre ei, cu un căruț pentru bagaje.

– Da, cu cât ajungem mai repede la Calais, cu atât mai bine. Sper că am scăpat pentru totdeauna de Frank Connolly.

– Prea bine, Kennington. Ne mai vedem.

Bărbatul roșcat, cu mustață, trăgea din trabuc și ținea foarte aproape cărțile de joc. În fața lui, David, vicontele Kennington, oftă și-și aruncă pe masă cărțile.

– O pereche de șeptari, zise el dezgustat tovarășului de joc. Nu mai joc, bătrâne.

– Cum, pleci?

– Mă tem că da, Chalmers, zise oftând vicontele de Kennington, ridicându-se de pe scaun.

Își trecu mâna prin părul negru și-și întinse brațele mușchiuloase.

Cravata din jurul gâtului era slăbită. Se ridică și-și luă jacheta de pe spătarul scaunului.

– Poate căo să ai mai mult noroc într-o altă seară, zise lordul Chalmers.

– Am pierdut cam mult la cărți în ultima vreme, îi răspunse vicontele, îngrijorat.

– Prostii! Ai avut o perioadă mai ghinionistă, atâta tot. Trebuie să mai încerci data viitoare.

Vicontele schiță un zâmbet și-și strânse cravata. Era ora două noaptea și se simțea obosit. Spera ca vizitiul să nu fi adormit afară, în piața Hanover.

– Atunci, la revedere Kennington. Ne vedem în weekendul următor, nu? Familia Stafford o să dea o petrecere pe cinste. Fiul lor, evident moștenitorul averii, o să se căsătorească.

– O să văd. Noapte bună, Chalmers.

– Noapte bună, Kennington și să nu ne dezamăgești! Stafford o să fie foarte supărat dacă n-o să vii.

Vicontele îi zâmbi prin fumul de țigară în timp ce-și încheia nasturii de la jachetă. Se îndreptă spre ieșire cu mișcări grațioase, fapt care dovedea cât se poate de bine că fusese sportiv.

La Cambridge fusese starul echipei de rugby, precum și campion la vâslit.

Dar zilele acela rămăseseră în urmă, ca și pasiunea lui pentru arhitectură, pasiune care-l dusese, de altfel, la universitate.

Mulții dintre tutorii lui își exprimaseră speranța că o să devină un arhitect de succes, dar de când se întorsese la Londra, își petrecuse vremea jucând cărți la cluburile pentru domni din Londra.

De îndată ce începea sezonul, existau o mulțime de distracții. În plus, mai era și " Teatrul Veseliei " cu femeile lui disponibile.

Vicontele își dezamăgise tatăl, nedând semne că ar vrea să se căsătorească, cum era tradiția familială pe linie bărbătească. De fapt, făcuse tot ce-i stătuse în putință să evite

un asemenea pas.

– Nu acord prea mare importanță iubirii, le spusese el amicilor săi într-o seară, pe când stăteau în jurul mesei, acasă la lordul Cheshunt. Trebuie să te bucuri de viață și de plăcerile ei. Dar să te căsătorești? Căsătoria este pentru proștii care n-au de ales.

Mai multe capete de lorzi, conți și baroni dădură cu înțelepciune din cap. Toți făcuseră " căsătorii bune ", dar se distrau mai degrabă în brațele altor femei decât în acelea ale soțiilor.

Când se sui în trăsură, vicontele căscă și se bucură că drumul din piața Hanover până pe strada South Audley nu era lung. Tânjea după confortul patului său din casa pe care reușise s-o cumpere din venitul lui modest.

– Ce bine ar fi fost dacă tata nu s-ar fi hotărât să mă pedepsească, gândi el.

Vicontele era foarte supărat că tatăl lui îi năruise speranțele că ar putea renova o proprietate despre care-i vorbise lordul Chalmers.

După ce refuzase s-o ia de soție pe moștenitoarea averii Merriott, tatăl lui își arătase nemulțumirea tăindu-i venitul și interzicându-i bunicului vicontelui să suplimenteze fondurile nepotului favorit.

– Bunicul și-a dorit întotdeauna să-mi reiau cariera în arhitecutră, iar casa despre care a vorbit Chalmers ar fi fost

exact ce-mi trebuia, murmură el. Poate că o să-i fac mâine o vizită, să-l conving să mă ajute. Dacă tata nu știe, n-are cum să fie deranjat.

Cu această speranță în inimă, se lăsă pe spate și, legănat de mișcările trăsurii, adormi. Când ajunse pe strada South Audley, se simțea fericit cum nu mai fusese de mult.

În dimineața următoare, Hoskin, valetul vicontelui, îl bărbieri și-l ajută să se îmbrace.

– Vreți să luați micul dejun, stăpâne?

– Nu astăzi, Hoskin. Intenționez să trec pe la bunicul. N-am nevoie decât de cafea fierbinte.

După ce bău cafeaua, vicontele își puse o simplă jachetă pe el, întrucât era cald, și-și luă pălăria.

Mintea nu-i stătea decât la proprietatea despre care Chalmers îi spusese că e de vânzare. Un conac aproape părăsit, aflat la marginea Buckinghamului, cu mult pământ și un râu în preajmă.

– O să-mi demonstrez în acest fel că sunt în continuare capabil să fac proiecte arhitecturale moderne, își spuse el în timp ce scotea pălăria în fața ladyei Castleford, care trecea pe-acolo în limuzina ei deschisă, în drum spre Hyde Park.

Pe măsură ce se apropia de Grosvenor Place, iuți pasul.

– Sper ca bunicul să-mi dea banii de care am nevoie, își spuse el.

Bătu în ușă, așteptând ca Bates, majordomul bunicului,

să-i deschidă.

Ușa grea de fier se deschise larg, iar Bates îl întâmpină așa cum se cuvine.

– Stăpâne! Înălțimea Sa va fi încântat să vă vadă. E în sufragerie. Servește micul dejun. Să vă aduc și dumneavoastră un scaun?

– Ar fi grozav, Bates. Mulțumesc.

Spunând acestea, intră fără să mai aștepte ca majordomul să-l anunțe. Marchizul de Alderberry mușca dintr-un ou, aruncându-și ochii asupra unui titlu din ziar și oftând.

– David! Mă bucur să te văd! exclamă el. Ce prostie acest Război al Burilor, adăugă el, arătând ziarul din fața lui. Iarăși fierbe totul acolo.

Vicontele scoase un oftat.

– Nu mă interesează lumea armatei. Unii dintre foștii mei colegi de la Cambridge sunt acolo. Mi-au scris și mi-au spus că toată povestea este îngrozitoare.

Se așeză pe scaunul adus de Bates.

Bunicului său îi plăcea micul dejun copios, așa încât erau pregătite o mulțime de bucate.

– Ce doriți să mâncați?

– Niște pilaf și pâine, Bates.

– Ia spune-mi, tinere, cărui fapt datorez această onoare? Nu prea mă vizitezi așa devreme. Presupun că există ceva sau cineva care a grăbit această vizită.

Vicontele râse din toată inima.

– Ca întotdeauna, îți dai imediat seama despre ce-i vorba, bunicule. Da, aș vrea să discut ceva cu tine.

– Păi... să auzim, zise zâmbitor bătrânul.

– Bunicule, sunt în încurcătură. Am nevoie de o sumă mare de bani, pe care să-i investesc într-o proprietate abandonată de a cărei existență tocmai am aflat. E un proiect de care aș vrea foarte mult să mă ocup.

– Vrei să-ți pui în sfârșit în practică cunoștințele acumulate la Cambridge?

– Da, m-am săturat de viața pe care o duc. Consider că a sosit momentul să mă întorc la arhitectură. Teddy Chalmers spune că locul e minunat și că e exact ce-i trebuie cuiva cu spirit antreprenorial.

– E admirabil ce vrei să faci, David, dar mă tem că sunt legat la mâini și că nu pot face nimic în privința fondurilor.

– Știu că ți-a spus să nu-mi dai nimic, dar nu cred că a ajuns să-ți spună ce să faci cu banii, nu? întrebă vicontele, înfigând furculița în pilaf.

– Fiul meu e un om foarte încăpățânat. Mi-a tăiat toate lichiditățile și n-am de unde să iau atâția bani gheață. Îmi pare rău, David. Dacă aș fi putut să te ajut, aș fi făcut-o. Tatăl tău e în continuare supărat pe tine din pricina moștenitoarei Merriott.

Vicontele puse jos furculița, dispărându-i ca prin farmec

pofta de mâncare.

– Tata, șuieră el printre dinți, se plânge că trăiesc degeaba, dar când încerc să-mi croiesc singur drumul, îmi pune obstacole.

– N-o să accepte, David. Îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu poți să te împrumuți de la altcineva?

– Nimeni nu-mi poate împrumuta o sumă așa de mare. Și n-ar fi corect să cer altcuiva. Banca n-o să-mi împrumute, pentru că nu-i dă voie tata. Până nu sunt de acord să mă căsătoresc, n-am niciun sfanț.

– Păcat, David, zise marchizul cu un oftat. O să vorbesc cu el, dar nu-mi pun mari speranțe că și-ar putea schimba atitudinea. Când ia o decizie, nici măcar Cel de Sus nu-l mai abate din drum.

Vicontele își termină cafeaua și-și scoase șervetul.

– Păcat! E o oportunitate ratată! Te las în pace, acum. Bunica e acasă?

– Nu, e la niște prieteni la Brighton și se întoarce mai târziu.

– Spune-i că o iubesc. Nu te mai reții.

Se ridică, îi strânse mâna bunicului. Bates îl aștepta deja cu pălăria.

Vicontele hotărî să facă o plimbare prin Hyde Park și vru s-o ia spre Buckingham Palace, când dădu nas în nas cu tatăl lui.

Trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru inevitabila confruntare. Relația dinte ei era foarte tensionată, așa încât întâlnirea n-avea cum să fie plăcută.

Când își văzu fiul, contele se opri brusc. Strânse ziarul și se îndreptă spre fiul lui cu o expresie sumbră întipărită pe față.

– David, exclamă el. Ce-i cu tine aici?

– Am fost la bunicul, spuse el, așteptându-se la inevitabila izbucnire nervoasă.

Tatăl lui era foarte previzibil din acest punct de vedere.

– Ce-ai făcut? tună el, înroșindu-se. Ți-am spus să stai departe de el, nerecunoscătorule. Tot cu mâna întinsă, nu?

– Speram să-mi reiau cariera de arhitect și am găsit o proprietate, să arăt tuturor de ce sunt în stare...

Contele își prinse fiul de mână și-l târî înapoi spre piața Belgrave.

– O să vii cu mine și o să-ți ceri iertare, pentru că l-ai deranjat.

– Tată, aș vrea să nu mă mai tratezi ca pe un copil, pledă vicontele, în timp ce se lupta să se elibereze din strânsoarea tatălui său.

Deși mai avea puțin și împlinea treizeci de ani, tatăl său se comporta cu el de parcă n-ar fi avut mai mult de zece. Fiind fiu unic, era nevoit să poarte povara speranțelor și planurilor tatălui său în privința viitorului familiei Kennington.

„Tare mult mi-aș fi dorit ca mama să mai trăiască, își spuse el, în timp ce era condus spre casa bunicului său. Îmi ținea întotdeauna partea."

Dar mama lui murise la puțină vreme după ce absolvise Cambridge. Se infectase cu febră tifoidă, îngrijindu-i pe săracii de la periferia estică a Londrei și, cum nu avea o constituție foarte puternică, își pierduse viața în câteva săptămâni.

Curând, ajunseră acasă la marchiz. Bates fu șocat să-i vadă pe conte și pe viconte în prag.

Fără a-i lăsa răgazul de a deschide gura, contele trecu pe lângă el, urmat de un viconte resemnat.

– Tată, strigă el. Unde ești?

Marchizul cel bătrân își târi picioarele până-n hol. Ținea în continuare ziarul în mână. Arăta de parcă de-abia terminase micul dejun.

– David! strigă el, întrucât și pe conte îl chema la fel ca pe nepot.

– Tată, tocmai veneam să te vizitez, când am dat de secătura asta pe stradă. De-bia plecase de la tine. I-am spus de nenumărate ori să nu te deranjeze, dar văd că mi-a încălcat porunca.

– David, ce bine-ar fi dacă l-ai asculta pe băiat! Are șansa de a face ceva pentru el însuși și pentru a aduce faimă familiei.

– Prostii! A venit să ceară bani pentru jocurile de noroc. Nu sunt chiar așa de prost încât să nu știu unde-și petrece vremea. Că doar nu l-ai crezut, nu?

– Dar tată, ceea ce spune bunicul e adevărat. Teddy Chalmers mi-a vorbit despre o casă veche, tocmai potrivită ca să arăt de ce sunt în stare.

– Ce pierdere de vreme ar fi! Cum ai reușit să termini Cambridge e un adevărat mister pentru mine. Și am plătit cu vârf și îndesat studiile tale.

– David, nu cred că trebuie să răscolești din nou trecutul. Băiatul n-a vrut s-o ia de soție pe moștenitoarea familiei Merriott din motive bine întemeiate.

– Iar eu am pierdut o mulțime de bani și un parteneriat de afaceri foarte profitabil, pentru că n-a vrut el. Nătărăul! Unite, cele două familii ar fi fost cele mai puternice din țară.

– Dar nu voiam să mă căsătoresc, tată!

– Noi nu suntem ca oamenii obișnuiți, încât să hotărâm cu cine ne căsătorim, ripostă acesta furios. Există considerente mult mai importante, ca de exemplu loialitatea față de propria familie. Se pare că, în egoismul tău, ai uitat de toate astea.

– Ajunge! strigă marchizul supărat foc. Nu vreau să aud astfel de cuvinte la mine în casă.

Cu toate astea, contele continuă să tune și să fulgere împotriva fiului său, devenind tot mai agitat. Își înfipsese

degetele în brațul acestuia și o ploaie de vorbe urâte îi ieșeau de pe buze.

– Ajunge! strigă iar marchizul, de data asta mai slab.

Bates observă că stăpânului său i se schimbase culoarea feței și că-i era greu să respire. Fața îi devenise albastră și căzu în genunchi.

Întrucât contele era cu spatele la el, primul care văzu ce se întâmplă fu vicontele, care alergă să-l ajute pe Bates să-l pună pe bătrân în fotoliu.

– Trimite pe cineva după doctor, strigă vicontele, desfăcând cravata bunicului său. Repede!

Contele privea îngrozit. Nu era în stare nici să se miște, nici să vorbească.

– Bunicule! Mă auzi?

Vicontele îngenunchease lângă bătrân și-l prinsese de mână.

– Bunicule! Nu! Nu! Nu!

– L-ai... omorât, mormăi contele, lipindu-se de perete.

Vicontele își lipi capul de pieptul bunicului său și începu să plângă în hohote.

Fusese crescut în ideea că nu se cuvenea ca un bărbat să plângă, dar cum să nu verse nicio lacrimă, atâta vreme cât bărbatul pe care-l iubea și-l respecta cel mai mult pe lume tocmai murise?

– Ridică-te, neisprăvitule! îi strigă tatăl lui pe un ton

amenințător. Te faci de râs plângând ca o muiere slabă de înger.

Vicontele rămase lângă marchiz până la apariția doctorului.

– Îmi pare rău, stăpâne, zise el clătinând din cap. Vă sugerez să cereți servitorilor să-l mute în dormitor. O să trec pe la un antreprenor de pompe funebre când plec, să-l trimit imediat aici.

– Mulțumesc, zise contele, încercând să-și domine emoțiile.

– Plec la cabinet pentru a-i scrie certificatul de deces. O să vi-l trimit cât pot de repede. Antreprenorii vor avea nevoie de el.

– Sigur că da. Mulțumesc, doctore.

Vicontele îl conduse până la ușă, trecând prin dreptul tatălui său, care nu-și revenea din uimire.

După ce închise ușa în urma lui, se întoarse să-l înfrunte pe conte.

– Tată...

– Nu-mi vorbi și nu te uita la mine, șuieră contele. Nu mai ești fiul meu, zise el amenințător.

– Tată, ești supărat! Habar n-ai ce spui.

Ochii contelui scânteiară, dar erau reci.

– Tu l-ai omorât. E numai și numai din cauza egoismului tău, țipă el. Piei din fața mea!

Îl împinse și trecu de el, deschizând ușa cu o asemenea forță, încât aceasta se izbi de perete și fu cât pe ce să-l lovească.

– Ai pe conștiință moartea bunicului tău. N-am să te iert niciodată. Niciodată, m-ai înțeles?

Spunând acestea, coborî în grabă trepetele și ieși în stradă.

Cum începuse să plouă, își trase pălăria pe ochi, ca să se apere. Vicontele privi lung în urma lui. Se simțea golit și paralizat.

Capitolul 2

Drumul de la Calais la Dover nu fu unul lin pentru Luella și mătușa ei. Vaporul se clătina cu putere, așa încât amândouă avuseseră rău de mare.

Până să ajungă la Dover, Luella era foarte îngrijorată în privința prințesei, întrucât aceasta aproape delira.

– Cred că ar trebui să rămânem în seara asta la Dover și să uităm că trebuie să ajungem la Hastings, spuse ea, în timp ce doi marinari o ajutau pe mătușă să coboare.

– Nu, trebuie să mergem mai departe. Mă simt suficient de bine încât să suport o călătorie cu trăsura.

Luella se uită îngrijorată la fața ei pământie. Parcă niciodată nu arătase așa de fragilă. Avea senzația că îmbătrânise peste noapte.

Marinarii le găsiră rapid o trăsură și nu plecară înainte să

se asiure că acestea vor călători în bune condiții.

– Ce domni de treabă, remarcă femeia, în timp ce Luella îi acoperea picioarele cu o pătură.

Deși era iulie, iar vremea se arăta călduroasă, contesa tremura și avea nevoie de atenție specială.

Luella dădu pe gât apa din cană pe care i-o lăsaseră soldații. Începea să-și revină, spre deosebire de mătușa ei, care gemea la fiecare zdruncinătură a trăsurii.

Ajunseră la Hastings după-amiază târziu. În majoritatea timpului, contesa dormise.

Luella se străduise să-i facă șederea cât mai confortabilă, iar vizitiul se arătase foarte săritor, aducându-le o sticlă cu apă, pâine și unt. În afară de apă, contesa nu se atinse de nimic.

Luella trebuia să-l informeze pe vizitiu cu privire la destinația lor finală, hotelul George din Battle, undeva lângă Hastings.

Hanul era foarte vechi și la început, Luella se temuse că nu se vor acomoda. Totuși, când intrară înăuntru, găsiră totul foarte plăcut.

– Nu cred că Frank Connolly o să ne caute tocmai aici, își spuse ea, în timp ce aștepta să li se aducă de mâncare. Nu ne-ar căuta într-un loc așa de modest.

Îi trecu prin minte că acesta s-ar putea opri la han în drum spre vânătoare.

– Dar n-ar visa că ne-ar putea găsi aici, își continuă ea raționamentul. Chiar și-așa, simt că a descoperit că am părăsit Parisul. E clar că a plecat în căutarea noastră. Sper să-l păcălim. Habar n-am ce-o să se întâmple dacă o să ne găsească.

Zilele următoare morții marchizului fură cumplite, chinuitoare pentru viconte. Încercă să-și viziteze tatăl, ca să limpezească lucrurile, însă majordomul îi spunea că nu-i acasă, deși era cât se poate de evident că nu e adevărat.

– La înmormântare, tot va trebui să dea ochii cu mine, își spuse el în timp ce se întorcea pe strada South Audley.

Însă pe la jumătatea drumului, se răzgândi și o luă spre piața Belgrave. Bunica se întorsese de la Brighton și de atunci era de neconsolat.

Iar faptul că nimeni nu fusese în stare să-i spună exact în ce împrejurări murise soțul ei, nu era de natură să îmbunătățească situația.

Servitorii tăceau cu toții, probabil la ordinul contelui, iar biata marchiză nu știa ce să mai creadă.

Vicontele bătu în ușa de la intrare și-l așteptă pe Bates.

– Bună ziua, stăpâne, zise majordomul când se ivi în prag, cu fața lui întunecată.

Vicontele observă că era bandajat la mână.

– Bună ziua, Bates. Bunica e acasă?

– Da, stăpâne. E în bibliotecă. Urmați-mă, vă rog!

Marchiza stătea în fotoliu, cu un teanc de hârtii pe genunchi. Când își văzu nepotul, le dădu la o parte și se ridică să-l sărute.

– David, ce drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi.

– Doar nu credeai că am să te părăsesc, bunico... numai că tata...

– Da, știu. Sunteți în continuare la cuțite.

– Îmi pare rău. M-am străduit din răsputeri să fac lucrurile mai ușoare, dar a poruncit servitorilor să nu-mi dea voie să-i trec pragul. E foarte dureros să fii privit ca un musafir nepoftit.

– Tatăl tău a fost întotdeauna un copil încăpățânat, iar mai târziu a devenit un bărbat îndărătnic. Mai degrabă ar muri decât să-și ceară scuze. Cât despre scuze...

– Am venit să văd cum te simți.

Bătrâna oftă din greu și arătă cu mâna teancul de hârtii.

– După cum vezi, bunicul tău a lăsat o mulțime de probleme nerezolvate. Avocatul lui mi-a promis să treacă pe aici să mă ajute, dar nu știu ce am să mă fac.

Buzele începură să-i tremure și-și duse batista la ochi. După câteva clipe, se reculese și-și înălță ochii spre el.

– David, erai aici... Îmi povestești ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur că ar trebui s-o fac, îi răspunse îngrijorat vicontele. Dacă aș face-o, tata ar folosi-o împotriva mea și m-ar face să sufăr și mai mult.

– Voiam să te întreb, dragul meu, dacă e ceva ce trebuie să știu.

– Prea bine. Mă certam cu tata, iar bunicul s-a supărat. A căzut la podea, ținându-se cu mâinile de piept.

Marchiza cântări câteva clipe aceste vorbe, după care spuse:

– Mulțumesc, David. Bănuiam că așa o să se întâmple. Știai că bunicul tău a avut întotdeauna inima slăbită? A fost un miracol că a supraviețuit atâta vreme. Doctorii ne-au spus cu mulți ani în urmă că nu mai are mult de trăit.

– Nu mă învinovățești?

– Pentru moartea bunicului tău? Nu, zise ea clătinând din cap. Cea mai mică emoție i-ar fi putut provoca un atac de cord: dacă unul dintre caii săi n-ar fi câștigat cursa, dacă investițiile lui s-ar fi dovedit dezastruoase...

Vicontele luă mâna bunicii și o sărută.

– Mulțumesc, bunico. Tata mă consideră vinovat. De aceea nu vrea să dea ochii cu mine.

– E prost, chiar dacă-i fiul meu. Ești unicul lui copil și ar trebui să-i fii alături în clipe așa de grele.

– Atâta vreme cât nu dai și tu vina pe mine, bunico, cred că am să-l suport.

– O să-i treacă, dar trebuie să ai răbdare. A avut întotdeauna nevoie de cineva pe care să-și verse nervii. De data asta, tu ești ținta. Fii puternic, David. O să avem cu toții

nevoie de tine mâine, la înmormântare.

Spre durerea vicontelui, pe obrajii femeii șiroiau lacrimi.

„Îmi ascunde ceva", își spuse el în timp ce-și lua pălăria de la Bates și pleca.

Înainte să plece la înmormântare, vicontele avea inima grea.

Cortegiul urma să plece din piața Belgrave la ora unsprezece, iar după înmormântare se va citi testamentul în biroul avocatului.

Când ajunse la casa bunicului, vicontele se amestecă printre cei îndoliați și i se spuse că va merge cu una din numeroasele trăsuri angajate special în acest scop. Încercă să nu-și arate supărarea pentru această stare de fapt.

Își vedea din depărtare tatăl, însă acesta se încăpățâna să-l ignore.

Într-un târziu, antreprenorul anunță că sosise vremea plecării.

Vicontele se uită la coșciugul imens și-i veni să plângă. Avu nevoie de toată forța ca să se stăpânească.

Antreprenorul se așeză în fața celor șase cai și convoiul porni la drum. În spatele sicriului, tatăl său și bunica erau într-o limuzină neagră.

O mulțime de gură-cască se opreau și priveau spectacolul.

Când dădură colțul la Hyde Park, antreprenorul se sui pe capră, iar procesiunea căpătă viteză.

Pe drum, oamenii se opreau, își scoteau căciulile și plecau capul, în semn de respect. Trecuse ceva vreme de când în Londra mai fusese văzută o astfel de înmormântare cu pompă.

Nu peste multă vreme, ajunseră la Kensal Green. După o slujbă scurtă în capelă, sicriul fu coborât în groapă, pentru somnul de veci.

Vicontele aproape nu acordă atenție arhitecturii mausoleului masiv care se ridica în fața lor. Se afla la doar câteva zeci de metri de faimosul mormânt al prințesei Sofia și, în afara columnelor imense care străjuiau cele patru colțuri ale structurii, locul i se păru mai degrabă modest.

De fapt, era aproape mândru că bunicul lui alesese ceva așa de mic. Pentru generația bunicului său, construirea unui loc de veci cât se poate de ostentativ fusese aproape o regulă. Cu toate astea, majoritatea aristocraților alegeau locuri de înmormântare simple.

„O, tată! Te rog să nu mă ignori!" își spuse marchizul, în timp ce-și simțea inima plină de durere.

De fiecare dată când încerca să-i prindă privirea, contele se uita în altă parte.

„Oare de ce trebuie să înrăutățești situația?"

Cei patru bărbați aleși să ducă sicriul ieșiră pe ușă în rugăciunile preotului.

Cu ochii plini de lacrimi, privirea vicontelui fu atrasă de

ceva scris lângă ușă.

Le Fevre, era scris.

„Le Fevre?" își spuse vicontele.

Se îndreptă rapid prin mulțime, ca să citească inscripția.

"Mult iubita mea Marie-Annette Le Fevre, care a părăsit această lume pe 26 ianuarie 1891."

Sub inscripție, era un înger așezat lângă un porumbel purtând o flamură spre drumul de întoarcere în Ceruri.

Semnificația era cât se poate de limpede pentru viconte. Aceasta fusese femeia pe care bunicul său o adorase. Însă, ceea ce era cu adevărat uimitor, era faptul că...

– N-a fost bunica, zise el încet, cu respirația tăiată.

Uimit, se întoarse la locul pe care-l părăsise. Capul îi vâjâia, iar picioarele parcă i se tăiaseră.

Atinse ușor cu umărul pe una dintre verișoarele sale, care se întoarse și-l privi speriată.

– David, șopti ea, nu te simți bine?

– Îmi pare rău, Arabella, răspunse el, simțindu-se cuprins de greață. Mă simt cam ametit.

– Bietul David! șopti ea. Nu-i așa că erai foarte apropiat de bunicul tău? Cred că e îngrozitor pentru tine.

Cineva din mulțime le atrase atenția să păstreze tăcerea. În clipa aceea, coșciugul era așezat în mausoleu.

Vicontele nu se alătură bunicii și tatălui său, rămânând deoparte. Se tot întreba cine fusese Marie-Annette Le Fevre și

de ce ocupa un asemenea loc în afecțiunea bunicului său, încât acesta să riște un scandal de proporții fiind înmormântat lângă ea.

Știa că subiectul acesta va ajunge repede pe buzele tuturor londonezilor, iar numele le va fi pătat.

Într-un târziu, ceremonia se termină. Valul furios de bonete negre îi arătă vicontelui că nu fusese singurul care să observe numele inscripționat în mausoleu.

„De aceea era ieri supărată bunica", reflectă el, în timp ce se întorcea la trăsură.

Îi spuse vizitiului să aștepte până când mulțimea se va risipi, după care-i spuse să-l ducă repede la Holborn.

În următoarele zile, hanul George fusese pentru Luella și contesă un adevărat sanctuar. Starea de sănătate a contesei nu se îmbunătăți, fapt care o îngrijora pe Luella.

Stăpânul hanului se arătase suficient de cumsecade, încât să trimită după medicul din partea locului. Acesta făcu tot ce-i stătu în putere să-l ajute, însă părea mai degrabă interesat să coboare și să-și umple halba cu bere decât de starea de sănătate a mătușii Edith.

Luella și-ar fi dorit să aibă un prieten la care să apeleze, numai că aceștia erau toți în Scoția, la mii de mile depărtare. Iar amenințarea lui Frank Connolly plana asupra lor ca o umbră. Prin urmare, nu ieșea afară decât atunci când era absolut necesar, petrecându-și vremea citind în salonașul de

lângă cele două dormitoare.

Într-o după-amiază, pe când privea pe fereastră, apariția mătușii Edith în pragul ușii făcu să-i stea inima-n loc. Părea foarte fragilă.

– Mătușă Edith! De ce te-ai dat jos din pat?

– N-are niciun rost, Luella. Nu suport să mai stau aici. Spune-i te rog hangiului să-mi aducă un ou fiert. Apoi, să ne găsească o trăsură.

– Doar nu vrei să pornim la drum, nu? exclamă Luella, îngrozită.

– Stăm aici de ceva vreme, iar eu mi-am promis că de îndată ce am să fiu suficient de puternică, plecăm.

Nimic din ce-ar fi spus Luella n-ar fi avut cum s-o facă pe mătușa Edith să se răzgândească. Șovăind, coborî, ceru un ou și-i spuse hangiului că au nevoie de o trăsură.

Când se întoarse în dormitor, Luella clătina din cap, exasperată.

– Dacă o să i se întâmple ceva mătușii Edith, numai eu sunt de vină. Aș prefera mai degrabă să-l înfrunt pe Frank Connolly mai repede decât s-o văd pe mătușa Edith cum se stinge din pricina mea.

Trăsura contelui era deja în fața biroului avocatului când sosi vicontele.

La coborârea acestuia, o mașină trecu în trombă pe lângă el, mai-mai să-l calce. Auzi însă claxonul la timp și reuși să se

dea la o parte.

– O, Doamne! A fost cât pe ce, strigă el în timp ce privea mașina care dispărea într-un nor de praf.

Nu-i convenea deloc că străzile londoneze erau pline cu acești monștri mecanici.

De fapt, se gândise el însuși să-și cumpere o mașină de la salonul din piața Berkeley. Asta se întâmpla înainte ca tatăl lui să-i reducă veniturile. Acum, de-abia dacă-și permitea să-i plătească pe servitori.

Toată lumea îl aștepta în biroul domnului Brownlow. Tatăl lui stătea în colțul îndepărat, cu fața ca un sfinx, în timp ce bunica lui încerca să schițese un zâmbet care părea mai degrabă o grimasă.

Înăuntru se mai aflau câteva rude îndepărtate ale vicontelui, pe care nu le văzuse decât la întrunirile familiale.

„Vulturi", își spuse el când le văzu.

– E toată lumea prezentă? întrebă domnul Brownlow.

– Puteți începe, domnule Brownlow, zise contele fără niciun fel de emoție.

Acesta își puse ochelarii pe nas, trase adânc aer în piept și începu să citească:

– Fiului meu, David, îi las casa din piața Belgrave, e cea din Chalfont și averea pe care am agonisit-o, cu condiția ca soția mea, Emmeline, să aibă dreptul de a locui în ele până la moarte.

Contele dădu cu satisfacție din cap și vru să se ridice.

– Mai e ceva, stăpâne...

Contele îl privi nedumerit pe avocat.

– Da?

– Da, stăpâne. Pot continua?

– Sigur că da.

– Nepotului meu, David, îi las Torr House din Bideford, în nordul Devonului, împreună cu o sumă de bani, ca s-o renoveze și s-o facă să arate drept cea mai splendidă casă din zonă.

– De unde a mai apărut și casa asta? strigă contele, înainte ca vicontele să aibă vremea de a pune vreo întrebare, ca să se dumirească. N-am cunoștință de nicio casă în Devon.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă amenințător spre biroul domnului Brownlow.

– Păi... este... a fost proprietatea tatălui dumneavoastră. Astea sunt actele de proprietate.

Domnul Brownlow scoase o bucată de hârtie acoperită cu scris gotic. Contele i-l smulse din mână, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. După ce citi câteva rânduri, aruncă documentul pe masă.

– Despre ce-i vorba, David? întrebă marchiza. Dacă are legătură cu femeia aceea, trebuie să fiu informată.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Toată lumea stătea neclintită.

– Să plece toată lumea în afară de mama și de fiul meu, zise contele printre dinți.

– Păi... da! exclamară verii.

Vicontele avea senzația ciudată că știe cui aparținuse casa aceea.

Pe când era copil, bunicul lui dispărea în vest să vâneze și nu se întorcea decât după săptămâni bune.

Nu se întrebase niciodată care era motivul numeroaselor și lungilor sale absențe, întrucât mulți nobili londonezi părăseau oașul în timpul sezonului de vânat fazani. Nu pleca oare și bunicul lui cam în aceeași perioadă?

Totul era cât se poate de clar acum.

„Bunicul a avut o amantă", cugetă el în timp ce rudele ieșeau din biroul avocatului.

Sub privirile contelui, acesta își drese vocea.

– Aș vrea să știu despre ce-i vorba. Habar n-aveam de existența unei case la Devon, iar omul ăsta e tatăl meu.

Avocatul părea stânjenit de această schimbare bruscă a evenimentelor.

– Stai jos, dragul meu, zise marchiza pe un ton calm. Nu-i nicio problemă, domnule Brownlow. Știam de cealaltă viață a soțului meu.

– Cealaltă viață! strigă contele. Despre ce altă viață-i vorba? Cum de eu nu știu nimic?

– Tatăl tău n-a vrut să afli. Mi-a spus că este mai bine să nu

știi.

– Mamă, cum poți să fii așa de calmă? Bărbatul a fost un adulterin și n-a respectat jurămintele făcute în ziua nunții. Iar acum a mai apărut și situația asta. Brownlow, cred că-i o greșeală la mijloc. Ești sigur că această casă a rușinii nu era destinată vânzării, iar profitul dat mie?

– Mă tem că stăpânul a fost cât se poate de clar în această privință. Am fost eu însumi martor la redactarea testamentului. Casa este a fiului dumneavoastră, David.

– Scandalos! strigă contele, amenințându-l cu bastonul pe bietul om. Nu numai că mama trebuie să suporte umilința de a fi dezvăluit în mod public acest secret, dar trebuie ca eu să suport afrontul de a vedea casa asta pe mâna fiului meu. Eu cred că ar trebui vândută și toată lumea să dea uitării povestea asta.

– Nu e cu putință, stăpâne. În afară de cazul când lordul Kennington dorește s-o vândă. Oricum, dacă ar face-o, nu cred că ar moșteni banii. În plus, casa e într-o stare așa de deplorabilă, încât n-o să scoată cine știe ce de pe urma ei.

De furie, ochii contelui ieșiră parcă din orbite.

– Haide, mamă! Am auzit destul, zise el. Brownlow, o să contest această farsă de testament. Ne-a pătat numele și ar trebui să dispară laolaltă cu blestemata aia de casă.

Spunând acestea, își ridică mama de pe scaun și o trase spre ușă, fără măcar să-i arunce o privire sau o vorbă

domnului Brownlow.

Când ușa se trânti în urma lor, vicontele scoase un oftat.

– Îmi pare rău pentru ieșirea tatălui meu. E foarte supărat, cum suntem cu toții.

Domnul Brownlow clătină din cap în semn de încuviințare.

– Moartea nu scoate ce-i mai bun din oameni, remarcă el. Bunicul dumneavoastră a fost foarte ferm în privința casei. A ținut neapărat să vă revină dumneavoastră. Spera că veți realiza ceva foarte frumos, dată fiind pasiunea pe care o aveți pentru arhitectură.

De aceea v-a și lăsat casa.

Vicontele se ridică și strânse mâna domnului Brownlow.

Când vru să plece, auzi vocea avocatului strigându-l.

– Stăpâne, o să aveți nevoie de astea, spuse el, întinzându-i legătura cu chei.

Veți găsi doi servitori, care se vor bucura mult să vă servească. Să nu-i dezamăgiți. Nici pe ei, nici pe bunicul dumneavoastră.

Vicontele îi strânse din nou mâna cu multă căldură.

Peste câteva clipe, se afla pe trotuar, strângând în mână legătura de chei.

Se jucă o vreme cu ele. Erau două chei mai mari, cu capete ornamentate și câteva mai mici.

– Torr House, murmură el, întrebându-se cum arată.

Bunicule, n-am să te dezamăgesc. Chiar dacă locul se află în ruină, am să-ți împlinesc dorința.

Privind încă o dată spre cer, își ascunse tulburarea și se îndreptă spre trăsura care-l aștepta.

Capitolul 3

Când se întoarse acasă, vicontele căzu într-o ușoară depresie, și avu nevoie de mai multe zile să-și revină.

Stătea pe scaun ceasuri întregi, jucându-se cu cheile de la Torr House și meditând la dorința bunicului său.

După citirea testamentului, domnul Brownlow îi trimisese câteva scrisori în care-i dădea mai multe detalii despre casă.

Acolo se aflau doi servitori, un majordom, domnul Cork, și o menajeră, doamna Cork. Probabil că aceștia locuiau într-o căsuță undeva în apropiere, întrucât casa cea mare trebuia să fie cât mai repede renovată.

" Bunicul dumneavoastră a părăsit casa când a murit doamna Le Fevre, spunând că nu suportă s-o mai vadă. Totul i-ar fi adus aminte de femeia iubită, îi scria acesta. Prin urmare, nu fuseseră făcute decât reparații minore. Acoperișul

fusese refăcut în urmă cu cinci ani, după o furtună, dar asta era totul. Pentru început, o să vi se dea douăzeci și cinci de mii de lire sterline și un venit anual de cinci mii de lire, cu condiția să stați în casa aceea cel puțin trei luni pe an. "

„Cred că a iubit-o foarte mult pe franțuzoaica aceea", își spuse vicontele, în timp ce reflecta la aranjamentele din afara căsătoriei ale bunicului său. „Există toate șansele să nu se fi căsătorit cu bunica din dragoste. Având în vedere titlul pe care-l deținea, era cât se poate de firesc ca părinții săi să se fi gândit la o alianță politică."

Bunica lui fusese fiică de conte, iar alianța dintre două familii puternice îi făcea de invidiat pretutindeni în lume. Deși mai avusese un frate, moștenise toată averea mamei.

Dar unde era iubirea în toată povestea asta?

Vicontele clătină din cap, zicând cu voce tare:

– Deși este clar că bunica l-a iubit pe bunicul, n-am fost niciodată sigur că și reciproca era valabilă. Respect și admirație, da. Pasiune? Nu. Era limpede că își găsise consolarea în brațele acelei franțuzoaice.

Puse jos scrisoarea de la domnul Brownlow și-și aruncă ochii pe fereastră.

Totul înflorise în grădină. Observă că trandafirii erau nespus de frumoși.

Gândul că ar putea avea o grădină și mai frumoasă, dar într-un cu totul alt decor, îl făcu să ia o decizie. Dincolo de

asta, putea să-și pună amprenta asupra Torr House.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Hoskin, care-l întrebă ce ar vrea să poarte la club în seara aceea.

– Nu ies, zise el pe un ton ferm. Te rog să-mi faci bagajele. Plecăm în Devon.

– În Devon, stăpâne?

– Da, Hoskin. Coboară și strânge-i pe servitori. Peste cincisprezece minute o să fac un anunț. Spune-le să nu-și facă griji. Nimeni n-o să-și piardă locul de muncă. Având în vedere planurile pe care le am, toată lumea o să aibă de lucru.

Valetul făcu o plecăciune și ieși.

Vicontele se mai uită o dată la scrisoarea primită de la domnul Brownlow. Îi fusese trimisă și o fotografie a casei din vremurile bune.

„Ar fi trebuit să fie o casă plină cu copii", își spuse el, surprins că-i vine un asemenea gând în minte.

Puse fotografia jos și începu să facă o schiță a casei. După aceea, proiectă o aripă la stânga, iar la dreapta o seră de portocali.

În clipa aceea, auzi o bătaie în ușă. Hoskin reveni, anunțându-l că servitorii erau pregătiți.

Vicontele se ridică de pe scaun și se duse în hol, să le spună ce avea de spus.

– Trebuie ca doi servitori să rămână la Londra, ca să aibă grijă de casa asta, zise el. Ar fi bine, dacă s-ar oferi cineva.

Bellamy, majordomul, și soția acestuia, menajeră, păși imediat înainte.

– Grozav! Mă gândeam eu că o veți face. Peste câteva zile, vom pleca în Devon și trebuie să vă pregătiți bagajele până atunci. Până acolo, veți călători cu trenul, iar în stație o să vă aștepte cineva. Când o să am mai multe informații, vi le comunic.

Servitorii goliseră încăperea, fiecae plecând să-și rezolve treburile. Vicontele știa că zilele vor trece repede, iar el voia să pună în practică ideile pe care le avea.

„O să fac așa cum își dorește bunicul", își făgădui el, aruncându-și încă o dată ochii asupra fotografiei în sepia. „De-acolo, de sus, o să fie mândru de mine, chiar dacă tatăl meu refuză să vadă că exist și eu."

Vicontele mai făcuse o încercare de a-și vedea tatăl, însă fusese în zadar. În schimb, luă ceaiul cu bunica și stătură amândoi la taclale.

– Îmi pare rău că ai o relație așa de încordată cu tatăl tău, zise ea oftând. Am încercat de mai multe ori să-i vorbesc, dar nu mă ascultă. Pur și simplu pleacă, părăsește camera.

– Atâta vreme cât n-am ajuns să ne certăm, sunt în stare să-i suport indiferența.

– Nu e vorba de indiferență, dragul meu. Poate nu se exteriorizează, dar ține la tine. Din păcate, încăpățânarea lui proverbială o să aibă mereu câștig de cauză.

– Bunico, trebuie să-ți spun că o să plec în Devon la sfârșitul săptămânii.

Ea deveni rigidă și strânse din buze. Când deschise gura, vorbi cu măsură, dar nu puteai să-ți dai seama dacă e încercată de vreo emoție.

– Trebuie să îndeplinești dorința bunicului tău, îi răspunse ea cu mult calm. Își dorea să dai o formă concretă pasiunii tale pentru arhitectură, iar acesta este proiectul potrivit. În plus, scapi și de probleme bănești, având în vedere că tatăl tău îți tăiase veniturile.

– Da, așa e. O să fiu sincer, bunico, și am să-ți spun că dacă n-aș fi primit moștenirea de la bunicul, aș fi fost nevoit să-mi vând casa și să locuiesc la club. Un gentleman se bucură de oarecare trecere.

– N-ai să faci una ca asta! exclamă bunica lui. Dacă-ți merge greu, la mine trebuie să vii.

– Nici vorbă de așa ceva, răspunse el. Dă-mi voie să te conduc la trăsură. Trebuie să rezolv unele chestiuni, mai degrabă plăcute, în Mayfair.

După ce-și conduse bunica la trăsură, se duse în piața Berkeley să-și cumpere o mașină.

Auzise că regele era plimbat într-un Daimler și voia să testeze el însuși o astfel de mașină.

În Westminster Gazette văzuse un anunț prin care o agenție oferea șoferi pentru proprietarii de mașini. După ce

cumpără mașina, se duse la agenție, unde angajă un bărbat pe nume Bennett, care fusese șoferul ducelui de Edenbridge până la moartea acestuia.

Făcând atât de multe într-o după-amiază, vicontele se întoarse acasă foarte mulțumit de el însuși.

Mașina îi fu livrată cu o zi înainte să plece în Devon. Bennett se arătă foarte folositor, ajutând la căratul bagajelor, ba chiar cumpărând bilete de tren pentru servitori.

– De la Barnstaple până la casa din Bideford vor trebui transportați, întrucât acolo nu există gară, îi informă el pe viconte. Să întreb de o trăsură sau două pentru ei?

– Sigur că da. N-au cum să meargă pe jos, cu toate bagajele în spate. Îți mulțumesc foarte mult, Bennett. E gata mașina de drum?

– Da, stăpâne. Am făcut rost și de o hartă a traseului. Vă sugerez să ne oprim la „Hanul Îngerului" din Salisbury, unde să rămânem peste noapte. N-ar trebui să facem călătoria într-o singură zi.

– Așa mă gândeam și eu. Am auzit că mașinile astea fac adevărate minuni, dar eu mă îndoiesc că ar fi așa.

A doua zi dimineață, vicontele își văzu servitorii plecând spre Paddington, iar el își luă rămas-bun de la Bellamy și de la soția acestuia.

Când se așeză în mașină, se simți puțin trist la gândul că părăsește casa unde locuise de când părăsise Cambridge.

– Bine că măcar mi-am luat rămas-bun de la bunica, își spuse el în timp ce mașina se strecura pe străzi.

Fu nevoit să-și țină pălăria pe măsură ce mașina căpăta viteză. Bennett era un șofer bun, dar volanul noii mașini era cam înțepenit.

Nu peste multă vreme ieșeau din Londra, îndreptându-se spre Exeter. Bennett plănuise ca, la prânz să se oprească la un han din afara Readingului, iar cina s-o ia la „Hanul Îngerului" din Salisbury.

– Am rezervat două camere pentru noi, stăpâne. I-am prevenit că venim cu mașina și că aceasta va trebui adăpostită undeva peste noapte.

– Excelent, Bennett. E grozav să mergi așa de repede, nu?

– O, eu m-am obișnuit, stăpâne. Răposatului duce îi plăcea să apăs pe accelerator, ca să vedem cât de tare e mașina. Obișnuia să chiuiască și să fluture mâna de fiecare dată când depășeam trăsurile.

Vicontele râse.

– Trebuie să conduci cu mare atenție. Curând, drumurile se vor strica. Nu va mai fi același lucru ca la Londra. Nimeni nu-și dorește să fie implicat într-un accident. Mașinăriile astea pot provoca foarte multă suferință.

– La fel și un cal, stăpâne.

Vremea era frumoasă, iar nu peste multă vreme vicontele își scoase ochelarii de soare, bucurându-se de priveliște.

Satele din Middlesex făcură loc dealurilor din Berkshire.

Spre sfârșitul după-amiezii, pe măsură ce se apropiau de Câmpia Salisbury. Vicontele îi spuse șoferului să oprească, întrucât voia să vadă mai de aproape stâncile de la Stonehenge.

Se gândi la romanul lui Thomas Hardy, „Tess d'Urbervilles". Acolo, eroina făcuse ocolul stâncilor. Aidoma acesteia, vicontele stătu în bătaia vântului, întrebându-se ce-l mai aștepta.

Abia în clipa aceea se gândi că, în afară de servitori, nu mai cunoștea pe nimeni. Iar orice nou-venit era privit oriunde cu suspiciune.

– O să fac tot ce-mi stă în putință ca să fiu popular, așa cum își dorea bunicul, murmură el când se întoarse la mașină.

Ajunseră la „Hanul Îngerului" pe la șapte.

În timp ce Bennett descărca bagajele, vicontele se duse la grajduri.

Constată cu încântare că nu mai exista decât o mașină în împrejurimi, iar sosirea lor provocase oarecare vâlvă.

Petrecu o seară plăcută la han. Dormi foarte bine, iar când se trezi a doua zi dimineață era odihnit, gata să pornească iar la drum.

Bennett avea mașina pregătită de la opt și jumătate, așa încât porniră la drum puțin înainte de nouă.

– Mă întreb dacă servitorii au ajuns deja la Barnstaple, strigă vicontele, încercând să acopere zgomotul motorului.

– Ar cam trebui, stăpâne, răspunse Bennett. Deși nu există gară la Bideford.

– Da, asta așa e. Nu ne putem aștepta să avem parte de confortul de la Londra. Nici nu cred că au lămpi cu gaz.

– O, Doamne! exclamă Bennett. Și eu care credeam că a apus vremea lumânărilor.

– Un timp, o să ne chinuim, Bennett. Sper că n-o să-ți fie foarte greu, având în vedere confortul din casa ducelui.

– Deloc, stăpâne. Când eram tânăr, am fost ajutor de grăjdar și dormeam într-o cămăruță, lângă grajduri.

Drumul era tot mai greu, iar când ajunseră la o răscruce de drumuri, se făcuse deja întuneric. Borna kilometrică le spuse că se aflau la patru mile depărtare de Bideford.

"Abia aștept să cobor din mașina asta, care m-a zgâlțâit atâta", își spuse vicontele, în timp ce Bennett opri mașina și-l întrebă pe un cioban dacă știe unde este Torr House.

Bărbatul îi răspunse cu un profund accent local, încât șoferului îi fu greu să-l urmărească.

– O, Doamne! Ciudat mai vorbesc oamenii prin părțile astea, exclamă el, clătinând din cap.

Cu toate astea, înțelesese ce-i spusese bărbatul, întrucât nu le trebui mult timp să ajungă la periferia Bidefordului.

– După câte se pare, trebuie doar să trecem podul peste

Torridge. De acolo, se poate vedea casa, stăpâne, zise Bennett, în timp ce motorul zumzăia pe străzile din oraș.

Peste puțină vreme, trecură peste pod, iar după ce cotiră la dreapta, zăriră casa.

Vicontele se ridică de pe scaun și privi în depărtare. Torr House era așezată pe deal, pe o coastă. Pe măsură ce se apropiau, inima-i bătea tot mai tare.

– Asta e! zise Bennett când opri în fața porții.

Când o văzu de aproape, vicontelui i se tăie respirația. Deși era părăsită, casa mai păstra frumusețea de odinioară.

– Măi să fie! N-arată prea grozav! exclamă cu sinceritate Bennett.

Imediat ce coborâră, un bărbat cu fața întunecată le ieși în întâmpinare. Judecând după felul cum arăta, vicontele presupuse că era Cork, majordomul, cel care o servise ani buni pe doamna Le Fevre.

– Bine ați venit la Torr House, zise el, un zâmbet neașteptat luminându-i fața. Nici nu știți cât mă bucur că ați venit, ca toți cei de prin partea locului. Sperăm că veți scoate locul ăsta din ruină.

– Se pare că am sosit la timp, comentă vicontele. El e Bennett, șoferul meu. Arată-i un loc uscat, unde să poată parca mașina.

– Hambarul e locul cel mai potrivit, stăpâne. N-are ușă, dar e suficient de uscat.

Cu un aer gânditor, Bennett descărcă bagajul, după care duse mașina acolo unde-i arătă Cork.

Vicontele fu poftit înăuntru și se îndrăgosti imediat de locul acela. Holul era construit în stilul iacobinilor, cu o scară solidă din lemn, iar zidurile erau acoperite cu lemn de stejar. Ceea ce i se păru o ușă de dulap, se dovedi a fi intrarea în sala armelor.

– Se vânează pe aici? îl întrebă el pe majordom.

– Este cel mai bun loc de vânătoare din tot Doverul, stăpâne. Mulți oameni de la Londra și de la Bristol vin aici să vâneze. Ba chiar și unii industriași din nord.

– O, da? remarcă vicontele, uimit că această zonă putea să atragă astfel de oameni.

– Peste vreo lună, începe sezonul fazanilor. E ceva pe placul gentlemenilor ca dumneavoastră.

– Habar n-aveam, zise el în timp ce Cork îl conduse într-o încăpere spațioasă, cu mobilă veche, peste care se așezase praful.

– Aceasta a fost camera doamnei, dar sunt sigur că nu s-ar supăra dacă... Evident, dacă n-aveți nimic de obiectat că...

Cuvintele-i pieriră pe buze. Știa exact ce voia să spună.

„Că o să dorm în patul amantei bunicului", îl completă vicontele în gând.

– Cât de veche este casa asta, Cork?

– Are cam vreo trei sute de ani. E de pe vremea regelui

James I al scoțienilor. A fost construită când s-a dat pământ prin părțile astea.

Vicontele se uită la jaluzelele decolorate de la ferestre, rupte în unele locuri, cum era și covorul turcesc de pe jos.

– Am aerisit camera și am schimbat așternuturile. Sper să fie pe placul dumneavoastră.

– Totul pare că e așa cum trebuie, zise el, cu vădită ușurare.

– Cina va fi servită la ora opt, stăpâne. Sper că vă convine.

– Da, mulțumesc.

– Avem carne de miel și legume din grădină. Nu prea mai e îngrijită, dar ne străduim s-o menținem într-o stare cât de cât acceptabilă. Când trăia stăpâna, totul era foarte bine îngrijit. Acum, totul a fost lăsat de izbeliște.

– Vreau să înnoiesc totul aici, zise vicontele.

– Iată o veste bună, stăpâne. Când sunteți gata, vreți să-l trimit pe Hoskin la dumneavoastră?

– Ar fi foarte bine, mulțumesc.

– Când vreți să vedeți casa? Eu sau doamna Cork v-o putem arăta.

– Cred că înainte de cină e cel mai bine. Mâine o s-o vizitez din nou.

– La început, am crezut că sunteți pictor. Asta până am văzut cât de mari sunt ustensilele pe care le-ați adus.

– Sunt arhitect. Sau, cel puțin, eram. Intenționez să

transform această casă în ceva magnific.

– Doamnei i-ar fi plăcut, spuse Cork, zâmbind enigmatic.

Se înclină și părăsi încăperea.

Fu adus bagajul și lăsat în seama lui Hoskin pentru despachetat. După ce sfârși această operațiune, îl ajută pe viconte să se îmbăieze.

– Sper că stăpânul nu e foarte deranjat de faptul că face baie într-un vas atât de vechi, remarcă Hoskin.

– O să instalez cât se poate de repede băi cu apă curentă. O să analizez posibilitatea instalării apei calde. Mâine, o să-i chem pe constructori. Ai făcut rost de o listă cu negustorii din zonă, cum te-am rugat?

– Da, stăpâne. Cork mi-a fost de mare ajutor. Dacă s-a dus vorba că vreți să refaceți casa, n-o să mai scăpați de oamenii care vor să fie angajați.

– Asta este într-adevăr o veste bună.

Spunând acestea, se cufundă în apă și închise ochii.

– Văd deja cum va arăta casa asta. Din ruină, o să devină o adevărată minunăție.

Mai târziu, după o cină delicioasă, se retrase cu intenția de a adormi, însă îi fu cu neputință.

Se tot răsucea în patul care, deși era confortabil, îi dădea o senzație ciudată. Luă hotărârea de a-și aduce propriul pat de la Londra, întrucât nu dorea să se odihnească în patul folosit altădată de bunicul lui și de amanta acestuia.

Pe măsură ce în casă se făcea tot mai liniște, în cameră temperatura scăzu, iar el tot nu reușea să adoarmă. Într-un târziu, sări din pat și-și puse halatul pe el.

Începu să măsoare camera în lung și-n lat, cufundat în gânduri. Se tot întreba cum anume să aranjeze casa. Luă carnetul cu desene și-și aruncă ochii asupra lor. Între timp, văzuse și casa.

– Sera de portocali nu merge aici, își spuse el. De asemenea, nu cred că-i o idee bună adăugarea unui alt etaj.

Fără să-și dea seama, începu din nou să deseneze. Lucră neîncetat, încât nu-și dădu seama cum trece timpul.

A doua zi dimineață, când Hoskin veni cu o tavă, fu șocat să-și vadă stăpânul treaz și lucrând.

– Stăpâne, arătați de parcă n-ați dormit.

– Păi... nici n-am dormit, răspunse vicontele, în timp ce-și freca bărbia. N-am putut să dorm în patul ăla, așa încât am început să fac tot felul de schițe. Somnul mi-a pierit cu desăvârșire. Hoskin, te rog ca după micul dejun să-mi duci toate hârtiile în bibliotecă. Nu pot lucra aici. Am nevoie de un loc unde să nu fiu în permanență deranjat de slujnice.

– Desigur, stăpâne, răspunse Hoskin, întinzându-i o ceașcă plină cu ceai.

După micul dejun, vicontele se grăbi să ajungă în bibliotecă, unde începu să lucreze.

„Locul" e într-o stare mai proastă decât am crezut.

Trebuie să-mi pun la bătaie toată ingeniozitatea, își spuse el în timp ce-și ascuțea creionul.

Când luă o foaie goală, se simți cuprins de entuziasm.

– Da, cred că am să fiu foarte fericit aici.

Când începu să deseneze, un zâmbet îi lumină fața.

– Sunteți sigur că ne îndreptăm în direcția bună?îl întrebă Luella pe vizitiu, în timp ce trăsura închiriată la Southampton urca dealul.

Contesa gemea ușor și arăta mai palidă decât dimineață.

Luella încercase s-o convingă să mai stea la Southampton, însă aceasta nici nu vrusese să audă de o asemenea propunere. Iar acum, pe măsură ce străbăteau distanțele, era și mai palidă.

Dincolo de asta, își pierduse încrederea că vizitiul le va duce la destinație. Fusese deja nevoit să întoarcă, întrucât greșise drumul, luând-o prin Okehampton.

Deși n-avea o hartă la ea, Luella era îngrijorată, fiind ferm convinsă că nu se îndreptau în direcția bună. Avea un bun-simț de orientare, iar nordul era acolo unde se afla Scoția și casa lor. Cu soarele la stânga, nu încăpea îndoială că greșiseră drumul.

– O! gemu mătușa Edith, când trăsura se lovi de o piatră.

– Mătușă, vrei să ne oprim?

Contesa dădu din cap în semn de încuviințare, iar Luella îi strigă vizitiului să oprească. Își ajută mătușa să coboare, ca să

respire puțin aer proaspăt.

În timp ce mătușa ei încerca să scape de greață, Luella se înfurie peste măsură. Își ajută mătușa să urce din nou în trăsura și începu să-l apostrofeze pe vizitiu.

– Știi măcar unde suntem? îl fulgeră ea cu privirea.

– Îmi pare rău, coniță, dar nu cunosc zona asta, îngăimă el.

– Ai spus că știi drumul spre Bude.

– Îmi pare rău, coniță. Pesemne m-am rătăcit.

– Nătărăule! Mătușa mea e bolnavă și pe măsură ce trece vremea, starea ei se înrăutățește. Trebuie să ne oprim cât de curând. Speram să ajungem în Cornwall înainte de a se lăsa întunericul, dar se pare că e cu neputință. Du-ne în cel mai apropiat oraș și întreabă de un hotel. Grăbește-te!

Vizitiul părea destul de rușinat când se urcă iar pe capră. Luella trânti ușa trăsurii și încercă să-și recapete respirația.

– Omul ăsta e un nătărău și jumătate. I-am cerut să ne ducă în cel mai apropiat oraș. O să găsim acolo un loc unde să rămânem. Mai reziști?

– O să încerc, răspunse îngrijorată mătușa ei. Totuși, nu cred că o să ajungem în seara asta înCornwall.

– Ai dreptate, răspunse Luella, uitându-se la soare.

În timp ce trăsura își continua drumul, contesa era tot mai palidă.

Când ajunseră în Great Torrington, nu reușiră să găsească

un hotel, așa încât fură nevoite să plece. Trăsură o luă pe un drum de țară, iar pe un pod se zdruncină atât de tare, încât o făcu pe contesă să scoată un țipăt și să se prăbușească inconștientă la podea.

– Mătușă! Mătușă! strigă Luella, grăbindu-se s-o ajute să se ridice.

Dar contesa era prea grea pentru puterile ei, așa încât fu nevoită să-l cheme pe vizitiu în ajutor.

– Îmi pare rău, coniță. N-am avut cum să evit groapa, se scuză el, rușinat.

– Du-ne cât mai repede la un hotel! Unde suntem?

– O să opresc la primul han și o să întreb.

Primul han nu apăru în cale decât după mile bune, așa încât afară era aproape întuneric.

Trăsura trecu pe lângă un indicator pe care scria: Bideford – o milă. Luella îi porunci vizitiului s-o ia într-acolo.

Dar în Bideford nu întâlniră țipenie de om. Numai că la un moment dat zări pe deal o casă mare, elegantă.

„Ar putea fi o casă a cuiva de seamă, la picioarele căruia o să mă arunc. Poate ne va putea îndrepta cineva spre un loc unde să rămânem peste noapte. Mătușa Edith nu mai poate rezista multă vreme în trăsura asta".

Îi porunci vizitiului să se îndrepte spre casă.

Între timp, se făcuse întuneric, iar vântul bătea printre copaci, făcându-i să pară amenințători.

„Sper că n-o să dăm peste niște oameni suspicioși, cum sunt de obicei oamenii de la țară", își spuse Luella.

Pe măsură ce trăsura se apropia, Luella observă starea deplorabilă a casei. Inima-i stătu în loc.

Vizitiul deschise ușa de la trăsură, iar Luella coborî cu inima bătându-i nebunește în piept.

– Așteaptă aici, îi porunci ea cu fermitate, în timp ce se îndrepta spre ușa de stejar.

„Ei bine, își spuse ea, trebuie să-mi iau inima-n dinți și să întreb. Nu mai există nicio altă casă prin zonă. Se pare că e cineva înăuntru. La fereastra aia arde o lumânare".

Bătu în ușă și așteptă cu răsuflarea tăiată răspuns.

Capitolul 4

Înăuntru, Cork se îndreptă îngrijorat spre ușa din față.

Toată după-amiază sosiseră vizitatori la Torr House. După câte se părea, toată lumea își dorea să-l cunoască pe noul proprietar care, după cum umbla vorba, era nepotul bătrânului marchiz care venea adesea în vizită la "franțuzoaică".

Toată lumea venea să-și ofere serviciile.

– Am auzit că această casă e de vânzare, fusese refrenul repetat de toți oaspeții.

– Nu, nu este. Stăpânul intenționează să locuiască în ea.

– Vrea s-o dărâme? Ar fi mare păcat să se întâmple una ca asta, spuseseră alții.

Cork spera din suflet ca acest ultim vizitator să nu-și dorească să vadă interiorul casei sau să schimbe câteva vorbe

cu stăpânul, întrucât acesta îi dăduse instrucțiuni clare să nu fie deranjat cât lucrează.

Cork nu mai văzuse niciodată o asemenea abnegație.

– Dacă ar fi după stăpânul, toată casa ar trebui să fie gata până la sfârșitul săptămânii.

Cork deschise ușa din față și constată cu surprindere că în fața lui se afla o tânără fermecătoare. După haine, își dădu seama că nu era din părțile locului și o studie cu interes.

– Bună ziua, domnișoară, spuse el pe un ton politicos.

– Îmi pare rău că vă deranjez, începu Luella, dar mătușa mea, contesa de Ridgeway, e bolnavă, iar noi n-am găsit un hotel. Vizitiul nostru s-a rătăcit. Ne-ați putea indica drumul?

Cork își aruncă ochii spre trăsură.

Deși tânăra din pragul ușii părea de familie bună, își dădu imediat seama că mătușa ei și cu ea călătoreau într-o trăsură închiriată. Șovăi, încercând să-și dea seama unde le-ar putea dirija.

Știa că a doua zi era un târg de vite, iar toate hotelurile vor fi pline.

– Așteptați puțin, domnișoară...

– Ridgeway. Luella Ridgeway, îi răspunse Luella cu neliniște.

Când Cork se duse să discute cu soția lui, vicontele ieși din bibliotecă.

– Cine a mai venit? întrebă el, vădit obosit.

Spera să nu mai fie încă o persoană care să pretindă că a fost prieten cu bunicul său, iar el să fie nevoit să-l trimită pe Cork să scape de el.

– O tânără, stăpâne. Călătorește cu mătușa ei bolnavă și s-au rătăcit. După cum pretinde, mătușa ei este contesa de Ridgeway. Călătoresc într-o trăsură închiriată, foarte comună.

Intrigat, vicontele își aruncă ochii pe hol, iar ceea ce văzu făcu să-i stea inima-n loc.

În pragul ușii stătea cea mai frumoasă femeie pe care-i fusese dat s-o vadă.

Un păr blond îi încadra fața, iar ochii de un albastru-pal i se mișcau cu neastâmpăr. Arăta ca o ființă care are mare nevoie de ajutor. Instinctul îi spunea că trebuie s-o ajute.

– Poftește-o înăuntru, Cork!

– Stăpâne?

– Nu mai sta acolo holbându-te la mine. Poftește-o înăuntru!

Extrem de șocat, Cork se duse la ușă și o deschise larg.

– Stăpânul vă poftește înăuntru, spuse el, ridicând mirat din sprâncene.

– Mulțumesc foarte mult, zise Luella oftând, sperând că acest nobil va fi amabil și le va indica încotro să se îndrepte.

Nu putea decât să spere că vor pleca în scurtă vreme.

Holul i se păru cumva surprinzător. Deși era limpede că odinioară casa fusese nespus de frumoasă, peste tot erau

semne de neglijență.

„Totuși, bărbatul care se apropie pare nobil", își spuse ea în timp ce vicontele venea spre ea cu mâinile întinse.

– Domnișoara Ridgeway? Sunt David Kennington. Bine ai venit în casa mea! Am auzit că v-ați pierdut, iar mătușa dumneavoastră nu se simte bine.

– Așa este. În clipa asta, se află în trăsură. Speram să găsim un hotel unde să ne odihnim, după care să ne continuăm drumul. Ne îndreptăm spre Cornwall, dar vizitiul a greșit drumul, luând-o spre Bideford. Am călătorit în Europa, dar această parte din țară nu-mi este familiară.

– Nu vor găsi niciun loc liber în seara asta, stăpâne, interveni Cork, care stătea într-o parte. Mâine, e târg de vite și bâlci.

– Atunci, trebuie să rămâneți aici, zise vicontele, deși casa nu se află într-o stare prea bună. Am sosit aici abia ieri și-am găsit-o într-o stare foarte proastă.

– Avem camera albastră și camera dinspre râu, stăpâne. N-au fost afectate de mucegai, sugeră Cork. Oaspeții doamnei acolo stăteau și se simțeau foarte bine. Doamna Cork și cu mine ne-am ocupat de ele, întrucât nu știam la câte persoane să ne așteptăm.

– O, n-aș putea să accept, spuse Luella.

– Domnișoară Ridgeway, nu te pot lăsa să te rătăcești prin Devon ca o rudă săracă, îi răspunse vicontele cu fermitate.

Cork, ad-o imediat pe contesă și pregătește-i camera albastră. După aceea, trimite după doctor.

– Da, stăpâne.

– Nu trebuie să vă deranjați atât.

– Nici nu vreau să aud de plecat pe drumuri până în orașul următor, insistă vicontele, conducând-o pe Luella în salon. Cork o să aducă niște aperitive, iar între timp o vom ajuta pe mătușa dumneavoatră să se instaleze în cameră. Una dintre slujnice va sta cu ea până la sosirea doctorului. Îmi cer scuze, dar trebuie să mă schimb. Lucrez încă de dimineață și nu sunt în cea mai bună formă.

Vicontele părăsi încăperea cu o ușoară înclinare a capului. Luella privi lung după el.

– Ce bărbat chipeș, murmură ea când se închise ușa.

La scurtă vreme după aceea, doamna Cork dădu buzna înăuntru, urmată de o servitoare care ducea o tavă cu ceai și niște sandvișuri.

– Stăpânul nu ia cina decât la opt și jumătate, coniță, așa încât ne-am gândit să vă aducem ceva ușor de mâncat.

Se apropie de Luella și-i șopti:

– Nu vă faceți griji! L-am trimis înapoi pe vizitiul ăla nătăfleț. Mătușa dumneavoastră e în pat deja. Cineva are grijă de ea. Doctorul o să vină cât de curând. O să vă chemăm.

– Vă mulțumesc foarte mult. Sunteți cu toții foarte buni.

– Am avut întotdeauna grijă de oaspeți la Torr House, zise

doamna Cork. Văd că nu sunteți de prin părțile astea. Mâncați aperitivele, acum. O să vin după dumneavoastră când e camera gata.

„Cine-i vicontele ăsta?" se întrebă ea. „Și ce caută în casa asta dărăpănată?"

Se ridică și examină o pictură în ulei de pe perete, care înfățișa o femeie îmbrăcată în rochie de bal. Judecând după felul în care arăta, Luella își spuse că tabloul trebuie să fi fost făcut în urmă cu vreo douăzeci-treizeci de ani.

– Ce frumoasă e! se trezi ea exclamând. Și ce mai ochi!

– Era frumoasă, nu-i așa? se auzi o voce în spatele ei. Era franțuzoaică.

Luella se întoarse și-l văzu pe viconte în pragul ușii. Se schimbase. Era îmbrăcat cu pantaloni, o cămașă și o vestă, toate foarte elegante. Părul negru îi cădea într-o parte, iar ochii căprui erau foarte vii.

– E o rudă? îl întrebă Luella.

– Nu, o... prietenă de familie. Înțeleg că doamna Cork a fost deja aici?

– Da, mulțumesc. E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

– Să nu mai aducem vorba despre asta, domnișoară Ridgeway. Și eu sunt străin și vreau să cred că dacă aș fi fost într-o situație similară, cineva ar fi făcut același gest pentru mine.

– Ce vă aduce la Bideford, dacă nu vă e cu supărare? întrebă ea, clipind.

Privirile lor se întâlniră.

– Bunicul meu, care a murit de curând, mi-a lăsat casa asta. Căutam o schimbare de decor, iar aceasta a fost ocazia potrivită. Sunt arhitect sau, cel puțin, pentru asta m-am pregătit.

– Așadar, aveți planuri mari pentru casa asta, nu? îl întrebă Luella, așezându-se.

Vicontele remarcă felul sfios în care-l privea, fapt care-l făcu să ezite înainte să-i răspundă.

– Da, aș vrea să remodelez casa și să mai construiesc ceva pe lângă ea. Ar fi mare păcat s-o dărâm. De multe ori, sunt scandalizat de felul în care sunt renovate, în numele modernității, unele case.

– Bine spus, îl aprobă ea. De aceeași părere sunt și eu. În Franța, o casă nu este dărâmată numai pentru că e veche. Francezii respectă trecutul.

– Așadar, ce v-a adus pe aici? o întrebă el, sprijinindu-se de șemineu.

Luella șovăi puțin, după care trase adânc aer în piept.

– Sper că nu mă veți considera arogantă, dacă am să vă spun... zise ea oftând și scoțându-și batista.

– Sper că nu fugiți de poliție.

– Nu, răspunse Luella. Dar de cineva tot fug. De un

admirator nedorit și foarte insistent.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e singură, murmură el, fermecat de drăgălășenia ființei care stătea în fața lui.

– Probabil mulți bărbați sunt la picioarele dumneavoastră.

– Dar acesta e ferm hotărât să mă ia de soție. E obsedat, zise ea, privindu-și degetele. Când a devenit amenințător, am fugit în Franța, iar acum vrem să ne refugiem în Cornwall, înainte să ne întoarcem la casa mătușii din Scoția. Drumul ne-a îmbolnăvit pe amândouă, însă numai eu mi-am revenit. Cred că nu vă gândiți să ne oferiți refugiu. Poate nu vă doriți să adăpostiți două fugare.

Dar vicontele căzuse deja sub vraja ei.

De multă vreme nu mai fusese așa de fermecat de o femeie. Inima lui dură nu căutase până atunci iubirea și nici nu-i lipsise. Cu toate astea, în clipa aceea se simțea cuprins de o mare de emoții.

Luella se uita la el, așteptându-i răspunsul. În mod ciudat, vicontele ezita. Până la urmă, spuse:

– N-ați făcut nimic rău. Bărbatul ăsta trebuie să fie foarte persistent de vreme ce v-a urmărit prin toată Europa. Iubirea l-a făcut așa?

– Nu numai. Mătușa mea e foarte bogată. Are o mulțime de proprietăți în Scoția. Sunt singura ei moștenitoare. Nu mai are nicio rudă în viață. Frank Connolly, pentru că așa îl cheamă, dorește bogății și putere. Iar eu nu sunt decât un

trofeu care trebuie adăugat posesiunilor sale.

Instinctele protectoare ale vicontelui se treziseră. Era de-a dreptul scandalizat că acest vânător de avere nu-i dădea pace frumoasei care stătea tremurând în fața lui. Iar din cauza lui, mătușa ei era acum bolnavă.

Ascultă cu mare atenția ce-i povesti Luella despre felul în care fusese terorizată de acel bărbat.

– Mătușa Edith crede că dacă o să mergem în vest, în loc să ne îndreptăm direct spre Londra, o să ne descotorosim de el. Eram sigură că o să vină iar pe urmele noastre.

– Câtă vreme vă aflați sub acoperișul meu, n-aveți de ce să vă temeți, o asigură el cu o voce ușor tremurândă.

Se ridică de pe scaun și sună.

– Cina se va servi la opt și jumătate. Sper că-mi veți face plăcerea să luați masa cu mine.

– Aș fi încântată, îi răspunse Luella, uimită de această schimbare bruscă de atitudine.

După plecarea vicontelui, apăru Cork. Acesta o informă că doctorul era sus, cu contesa. Se ridică imediat și-l urmă.

Între timp, vicontele ajunsese în bibliotecă și-și aruncă ochii pe fereastră, cuprins de gânduri. Capul îi vâjâia și avea senzația că nu se poate concentra, așa impresie puternică îi făcuse invitata.

„Casa asta parcă e vrăjită", își spuse el în timp ce privea grădina năpădită de ierburi.

Ceasul de pe hol arăta șase și jumătate. Vicontele se trezi dorindu-și ca timpul să treacă mai repede și să se facă vremea cinei.

Încercă să se așeze la birou să lucreze, însă gândul nu-i stătea decât la frumoasa Luella Ridgeway.

– Cred că locul ăsta e de vină, zise el. Și fantoma doamnei Le Fevre.

Doctorul se arătă cât se poate de ferm.

– Trebuie să se odihnească măcar o săptămână. Trebuie să bea multe lichide și să mănânce mâncăruri ușoare, dar hrănitoare.

– Dar nu putem să abuzăm de ospitalitatea vicontelui așa de multă vreme, îi răspunse Luella. A fost deja mai mult decât drăguț.

– Atunci, mutați-o pe propria răspundere, o sfătui doctorul. Nu pot fi considerat răspunzător dacă se hotărăște să călătorească mai devreme decât i-am recomandat.

Contesa stătea în pat, sprijinită între perne și îngrijită de Maisie, care se asigura că femeia are tot ce-i trebuie.

– În curând o să vă simțiți mai bine, stăpână, îi dădu ea asigurări. Numai că trebuie să rămâneți în pat.

Luella se așeză pe marginea patului. Deși mătușa ei era la fel de palidă, totuși o ameliorare a stării ei de sănătate se produsese.

– Cum te simți, mătușă Edith?

– Îi sunt foarte recunoscătoare vicontelui că ne-a primit, șopti ea. Trebuie să-i mulțumești din partea mea.

– Am făcut-o deja.

– E din Londra, nu-i așa? Unul dintre membrii familiei Kennington, de pe Mayfair?

– Nu l-am întrebat, dar este clar că nu e de prin partea locului.

– Am avut mare noroc bătând la poarta lui, adăugă mătușa Edith. Frank Connolly n-o să ne găsească niciodată aici.

– Sper că nu. Mă simt în siguranță sub acoperișul vicontelui, oricât de sărăcăcios ar fi acesta.

Luella rămase cu mătușa ei până la cină.

Între timp, jos în sufragerie, vicontele se plimba nerăbdător de colo până colo, așteptând-o pe Luella să sosească.

Cork remarcă imediat că stăpânul lui stătea ca pe ace, dar o puse pe seama faptului că nu-i plăcea să aibă oaspeți încă de la sosire.

Desigur, era destul de obișnuit cu fețele străine, dat fiind că – prin poziția casei – la ușa doamnei Le Fevre băteau tot felul de necunoscuți.

– Cork, vezi dacă vine domnișoara Ridgeway! zise vicontele.

Aproape concomitent cu rostirea acestor vorbe, Luella se ivi în pragul ușii, purtând o frumoasă rochie din mătase

albastră, o rochie care nu putea fi cumpărată decât de la Paris.

Vicontele rămase cu respirația tăiată, văzând-o cum se îndreaptă spre el, cu un zâmbet sfios pe buze.

– Arăți minunat în seara asta, declară vicontele, luându-i mâna și sărutându-i-o.

Pielea ei delicată miroasea a verbină, făcându-l să se gândească la o frumoasă zi de vară.

Luella zâmbi și roși.

Nu se simțea amenințată de viconte, întrucât era cât se poate de diferit de Frank Connolly din toate punctele de vedere. Înainte de orice, vicontele era mult mai nobil decât Connolly, fiul cel mai mic al unui obscur lord irlandez.

Luella își dădu imediat seama că vicontele avea valori morale mult mai înalte și că n-ar fi încercat s-o curteze mai mult decât era cazul.

– Cum se simte contesa? o întrebă el, indicându-i lui Cork să toarne vin.

– Se simte foarte bine, grație cameristei minunate pe care o are.

– Da, Maisie este o servitoare foarte loială. Sunt cât se poate de norocos că am servitori de foarte bună calitate.

Cork aduse primul fel de mâncare, așa că se așezară tăcuți la masă.

„Oare de ce sunt așa de stângaci în preajma ei?" se întrebă

el când își termină mâncarea. „Are ceva care mă zăpăcește."

În timpul mesei, Luella se mai relaxă și începu să-i pună tot felul de întrebări.

– Pe familia dumneavoastră n-o deranjează că sunteți așa departe de Londra?

– În clipa de față nu vorbesc cu tatăl meu, recunoscu vicontele. Mama a murit în urmă cu câțiva ani. Mi-e dor de bunica, dar cum locuiește în casa tatei, nu prea ne vedem.

– Păcat! exclamă Luella, privindu-l cu compasiune. Din ce-mi spuneți, sunteți fiu unic, nu-i așa?

– Da, n-am nici frați, nici surori.

– Și eu sunt în aceeași situație. Ambii mei părinți au murit acum câțiva ani, într-un îngrozitor accident de tren petrecut în Scoția. Am stat la soția unchiului meu, la contesă, iar când soțul ei a murit, a început să călătorească prin Europa, așa că am însoțit-o.

– O, îmi pare rău! exclamă vicontele. Este singura rudă care v-a mai rămas pe lume, nu-i așa?

– Da. Din cauza asta am fost atât de afectată când am văzut-o prăbușindu-se în trăsură. Nu știu ce aș face dacă...

I se puse un nod în gât, iar vicontele fu extrem de tulburat. Îi trezea simțăminte așa de diferite, de necunoscute lui, încât primul gând era să se distanțeze de ea. Cu toate astea, în clipa aceea era ca hipnotizat.

Mai târziu, în întunericul și răceala camerei sale, vicontele

ar fi putut să jure că mai simțea mirosul de verbină în aer.

Adormi foarte greu în seara aceea.

Deși era epuizat, avea senzația că e intoxicat, atât de puternic era efectul produs asupra lui de Luella Ridgeway.

Când Hoskin îl trezi a doua zi dimineață, goli dintr-o sorbitură ceașca de ceai și mai ceru încă una. De-abia aștepta s-o revadă pe Luella.

– S-a trezit cumva domnișoara Ridgeway? întrebă el cu indiferență.

– Cred că în clipa de față se află la mătușa ei. Doriți s-o vedeți, stăpâne?

– Nu. O să ne vedem la micul dejun.

Hotărâse deja s-o invite în dimineața aceea să facă o plimbare călare împreună. Ziua se anunța plăcută și călduroasă.

După ce Hoskin îi termină toaleta, se gândi ce să-i spună. Inima îi bătea nebunește când intră în sufragerie. Luella era deja așezată la masă.

– Bună dimineața. Sper că ați dormit bine, iar camera v-a convenit, zise el, înclinându-se ușor.

– Foarte bine, mulțumesc. A fost o adevărată ușurare să stau iar într-un pat curat, având în vedere drumurile noastre nesfârșite.

– Vreau să iau mobilă nouă, după ce reparăm totul în casă, îi spuse vicontele. O să păstrez unele dintre picturi, întrucât

sunt plăcute și valoroase, dar restul va fi vândut sau dat altcuiva.

– Trebuie să-mi arătați schițele făcute, sugeră Luella, ducând ceașca la buzele trandafirii. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd.

Vicontele găsi că era momentul potrivit să-și lanseze invitația.

– Poate vreți să facem o plimbare, imi place foarte mult să călăresc, numai că în ultimul an n-am prea avut astfel de ocazii. În Scoția aveam o herghelie de cai, care-mi lipsește foarte mult.

– Atunci, ce-ar fi să ne vedem afară peste o oră? o întrebă vicontele. Mă tem că n-am cum să vă ofer un costum potrivit.

– Am eu ceva ce se potrivește, deși cred că va trebui să împrumut un bici.

– Cork o să se ocupe de asta. Cork!

Majordomul apăru din spatele ușii.

– În dulapul de sus există un costum de călărie al doamnei. Poate domnișoara Ridgeway dorește să-l încerce. Cred că sunt și mănuși și un bici acolo, spuse majordomul.

– Excelent. Ce-ar fi să te duci să-i spui lui Maisie să le aducă imediat?

Cork făcu o plecăciune și ieși din odaie.

Luella se ridică de la masă și-i promise vicontelui să fie afară la ora stabilită.

La zece și jumătate fix, vicontele cobora treptele. Luella era deja afară, bucurându-se de razele soarelui.

– Ce zi frumoasă! Păcat că mătușa Edith nu se simte suficient de bine încât să vină și ea. Îi place foarte mult să călărească.

– Trebuie să-l întreb pe Cork cum se ajunge la grajduri, zise vicontele. Totul e așa de nou pentru mine.

– De-abia aștept să văd desenele, comentă Luella. Veți păstra dependințele așa cum sunt acum?

– Întrucât nu le-am văzut, nu pot răspunde la această întrebare. Mai e și problema grădinilor. Deși mă pricep la cărămizi și mortar, este altceva când vine vorba de flori și de legume.

– S-ar putea să vă fiu de ajutor, îi răspunse ea cu un zâmbet enigmatic. După plimbare, va trebui să-mi arătați grădina.

Grajdurile se aflau într-o stare mult mai bună decât se aștepta vicontele. Un grăjdar și ajutorul lui îi așteptau, spre marea surprindere a proprietarului.

Erau vreo cinci-șase cai acolo, iar unii dintre ei ridicară capetele când îl auziră pe Joshua, grăjdarul, apropiindu-se.

– L-am ales pe Bonaparte, un armăsar negru pentru dumneavoastră, stăpâne, iar pentru domnișoara am ales-o pe Delphine, o iapă sură. Să nu vă lăsați păcălită de farmecele ei, fuge ca vântul și ca gândul.

– Atunci, o să ne înțelegem de minune, răspunse încântată Luella.

Îl urmări pe Joshua la staulul Delphinei. Îi plăcu imediat iapa.

– O să ne distrăm de minune împreună, Delphine, spuse ea, mângâindu-i nările fine.

Luă biciul care aparținuse altădată doamnei Le Fevre și așteptă ca Joshua s-o scoată afară pe Delphine. Era îmbrăcată în costumul de călărie și cu mănușile găsite de Maisie în dulap.

Vicontele, care era în spatele ei, o urmări suind în șa. Îi admiră eleganța cu care urcă pe cal.

Imediat după aceea, se urcă și el pe Bonaparte.

Își luase o hartă la el, așa că îi propuse să meargă mai întâi la extremitatea proprietății, pentru a se întoarce prin față.

Luella îl surprinse, întrucât imediat ce se aflară în câmp deschis, îl depăși. După câte se părea, Delpine n-avea nevoie de imbold ca să pornească în galop.

Când o ajunse din urmă într-o dumbravă, vicontele o lăudă pentru iscusință.

– Am fost pusă în șa de când am început să merg, răspunse ea. Tata era cel mai bun călăreț din Scoția și insista să-l urmez îndeaproape, chiar dacă nu eram decât o copilă.

– Cam la fel s-au petrecut lucrurile și cu mine, recunoscu vicontele. Tata avea o moșie în Hertfordshire. Am petrecut

multe vacanțe acolo. Cork mi-a spus că mulți oameni vin la Exmoor ca să vâneze.

– Nu-mi place să călăresc la vânătoare. Mi se pare obositor și lipsit de sens.

– Trebuie să vă arăt că vă înșelați, remarcă vicontele zâmbind. O să-l întreb pe Cork dacă vânătoarea se va organiza înainte de întoarcerea în Scoția.

Luella nu-i răspunse. Se mărgini să zâmbească și s-o îndemne pe Delphine la drum. Vicontele fu nevoit s-o urmeze.

După câteva ore, fu cuprins de oboseală și-i semnală Luellei că trebuie să se întoarcă la grajduri.

– Păcat, îi strigă ea în timp ce galopau spre casă. Mă simt de parcă aș putea să călăresc toată ziua pe Delphine. E un animal magnific!

– Joshua a știut ce face când a ales-o.

După ce lăsară caii pe mâna lui Joshua, porniră să inspecteze grădina lăsată în paragină.

– Ce păcat! exclamă ea, când văzu o tufă de trandafiri năpădită de buruieni. E un trandafir cu un parfum foarte special – rosa damascena. Cine l-a plantat aici, știa ce face. Este locul ideal pentru el. Iar clematitele astea n-au mai fost îngrijite ani buni și s-au sălbăticit.

– Se pare că știi foarte multe despre grădini, comentă vicontele pe un ton apreciativ.

– Este una din pasiunile mele, zise Luella cu un oftat, în timp ce inspecta o fucsia. În Scoția, am aranjat grădinile multora dintre vecinii mei.

Se opri pentru câteva clipe. Parcă-i venise o idee.

– Aș putea să mă ocup și de asta.

– De grădină? N-aș putea să vă cer una ca asta...

– Ar fi o modalitate cât se poate de nimerită să vă mulțumesc pentru bunătate, insistă ea. Dacă-mi dați voie, o să fac niște planuri cu privire la ce ar trebui plantat. Ar fi grozav să lucrez într-un asemenea decor. Totul e așa de diferit față de ce întâlnești în Scoția.

Vicontele o privi cu mare atenție. Fața îi strălucea, iar entuziasmul ei se manifesta alergând de la un strat de flori la altul, examinând ce pierise și ce mai rămăsese în viață.

– Vă rog! îl imploră ea. Ar fi minunat să-mi pot folosi iar mintea, după un an de trândăvie.

– Păi... dacă nu-i prea mare deranjul, începu el. După cum am spus, nu mă pricep la horticultură...

– Atunci, o să încep imediat, răspunse Luella, învârtindu-se în jur, încântată. Dar o să am nevoie de ajutor. Îmi vor trebui niște grădinari. Aveți așa ceva?

– Nu, dar dacă o să faceți un anunț, Cork o să-l ducă la ziarul local și o să apară curând.

– Prea bine, spuse ea prinzându-l de mână. Ne-am înțeles. Să ne întoarcem acasă. Trebuie să mă duc imediat la mătușa

Edith.

Pe cărarea spre casă, ochii îi străluceau de încântare.

„O să transform grădina asta în ceva de neuitat, își promise ea. Oamenii de peste tot vor veni să vadă cât de grozavă este."

Vicontele se uită cu admirație în urma ei.

– Domnișoară Ridgeway, sunteți plină de surprize, murmură el în timp ce ea urca scările.

Ea întoarse capul, iar în clipa aceea privirile li se întâlniră. Sfioasă, Luella se îmbujoră și încercă să-și potolească bătăile inimii.

***

În barul de la Grand Hotel din Dover, Frank Connelly se afla într-o stare îngrozitoare.

Petrecuse ultimele zile în tren, așa că acum – descoperind că înăuntru era frig – nu putea decât să se arate extrem de furios.

Când până la urmă reușise – grație numeroaselor presiuni – să afle de la portar unde dispăruseră contesa și Luella, se înfuriase așa de tare, încât trântise paharul cu whisky de pământ cu toată forța.

– Crede că o să scape de mine. Ei bine, îi arăt eu ei!

Își făcuse imediat bagajele, luase o trăsură care-l dusese la gară. De acolo, luase vaporul spre Calais, pentru a se găsi acum în holul de la Grand Hotel, după ce poposise prin toate hotelurile mari din oraș. Numai că toate întrebările sale despre "cumnata și mătușa lui" rămăseseră fără răspuns. Nimeni nu văzuse o asemenea pereche.

Până la urmă, obosit și flămând, fu nevoit să se dea bătut. Cel puțin pentru moment. Ceruse o cameră și aștepta ca portarul să-i ducă lucrurile.

„Trebuie să fie undeva", își spuse el. „Probabil s-au dus direct la Londra. Cred că asta e"

Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai hotărât.

– Dacă Luella crede că a scăpat de mine, se înșală amarnic, murmură el când intră în cameră. Îi întinse portarului o monedă și trânti ușa.

– Dacă trebuie s-o hăituiesc ca pe un animal, așa am să fac, hotărî el. Am să răscolesc toate pietrele ca s-o găsesc. E a mea!

Capitolul 5

Chiar dacă vicontelui îi făcea plăcere să primească oaspeți, aceștia îi distrăgeau totuși atenția de la treaba pe care o avea de îndeplinit.

A doua zi dimineață se trezi devreme și se duse în bibliotecă la șase și jumătate. Numai că se trezi ciulind urechea, așteptând să audă vreun semn cum că Luella s-a trezit.

Când Cork îl întrebă dacă ia micul dejun în bibliotecă, vicontele îi răspunse imediat:

– În niciun caz. O să cinez în salon, împreună cu oaspetele nostru.

Mai târziu, când o aștepta pe Luella să vină, deveni neliniștit și nerăbdător.

Cork îi pusese cornuri și șuncă în față, însă nu se atinse de

ele. Nu-i stătea gândul la mâncare. Se gândea la altele.

– Sper că nu mă așteptați de mult, zise Luella cu vocea ei suavă, când intră în salon.

Era îmbrăcată într-o rochie de un albastru-deschis, care-i punea în evidență culoarea ochilor.

Când îi zâmbi, el își simți inima bătând necontrolat.

– Se simte mai bine mătușa dumneavoastră, în această dimineață?

– Da, mult mai bine. I-a revenit culoarea în obraji. Mâncarea hrănitoare preparată de doamna Cork îi face foarte bine.

– Mă bucur să aud asta, îi răspunse vicontele. Eu însumi am profitat din plin de hrana sănătoasă de la țară.

Urmară câteva clipe de tăcere, răstimp în care Cork puse mâncarea în farfurie. Apoi, Luella scoase o hârtie pe care o fixase de cordon și spuse:

– Am făcut niște schițe despre cum ar trebui să arate grădina, declară ea cu mândrie. Vreți să le vedeți?

– Sigur că da, zise vicontele, luând hârtia în mână.

– M-am gândit că grădina ar trebui aranjată în șapte terase, dat fiind că merge în sus. Arbuștii și tufele ar trebui puși pe margine, iar plantele importante în mijloc. Vă pot sugera o bucătărie în spațiul ăsta, zise ea, arătând spre hârtie.

– Mă tem că sunt depășit de situație. Detaliile tehnice nu sunt pentru mine. Cred că trebuie să mă las pe mâna

dumneavoastră.

La auzul acestor cuvinte, i se păru că o vede roșind ușor. Înțelesese foarte bine unde bate.

Luella își reveni destul de repede și spuse:

– Mai este și chestiunea grădinarilor. Pentru așa ceva, aveți nevoie de grădinari specializați, care să facă numai asta. M-am ocupat de nenumărate ori de chestiuni de genul ăsta și mi-ar face mare plăcere să scriu și să duc anunțul la ziar.

– N-o poate face Cork?

– Aș vrea să mă plimb până la Bideford astăzi, răspunse ea zâmbind. Ar fi păcat să stau aici și să nu mă duc măcar o dată. Am auzit că există o piață acolo.

– Cork o să vă însoțească. Nu sunt aici decât de o zi și nu știu prea multe despre Bideford.

– Atunci, o să-l întreb pe Cork. Doamna Cork mi-a sugerat să dau o raită pe acolo.

– În cazul ăsta, ar trebui să meargă Bennett. Merge cu mașina.

– Aveți mașină? îl întrebă ea, cu ochii strălucind de încântare. Deși am văzut o mulțime de mașini prin țările pe unde am umblat, până în prezent nu m-am urcat în niciuna.

– Rămâne cum am stabilit. Bennett o să meargă oriunde e nevoie. Cork, transmite-i lui Bennett că domnișoara Ridgeway are nevoie de serviciile lui, dimineața asta.

– Da, stăpâne.

Stătură de vorbă până la întoarcerea lui Cork. Acesta-i informă că Bennett era afară, gata de plecare. Luella se scuză și se ridică, entuziastă, de la masă.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea. Mătușa Edith o să se supere că ratează o astfel de ocazie.

– Sunt ferm convins că se va plimba și ea când o să se simtă mai bine. Când mai vine doctorul?

– Maisie spune că o să treacă iar în această după-amiază, așa încât o să-i vorbesc atunci. Înțelegeți că nu putem rămâne aici la nesfârșit.

– Tot mai sunteți îngrijorată că ar putea veni Frank aici? o întrebă vicontele. Vă asigur că nu se va întâmpla. Ar trebui să fie un mare clarvăzător, ca să ghicească unde sunteți.

Luella stătu șovăind în pragul ușii. Buza inferioară îi tremura, ceea ce o făcea să pară destul de fragilă.

Vicontele își dorea foarte mult s-o protejeze pe această ființă și să-l alunge pe bărbatul acela odios din țară. Ar fi fost oricând în stare s-o facă.

– Probabil sunt cam prostuță, murmură Luella.

Maisie îi aduse pălăria albă și mănușile. Întrucât afară era frumos, nu considera necesar să-i aducă și haina.

Luella se privi în oglinda uriașă din hol și-și aranjă pălăria cât mai frumos cu putință.

– Pentru a nu pierde pălăria, trebuie prinsă cu ceva. Multe femei o prind cu o eșarfă. Aveți așa ceva? o întrebă marchizul,

care-l urmărea ca în transă fiecare mișcare.

Luella stătu câteva clipe pe gânduri, după care o trimise pe Maisie sus, să-i aducă ceva dintr-un sertar.

În timp ce aștepta, își aruncă ochii pe fereastră și-l văzu pe Bennett, îmbrăcat în uniformă și stând lângă mașină. Arăta foarte elegant.

– O să conducă foarte repede? întrebă ea.

– Depinde de dumneavoastră, zise râzând vicontele. Bennett a lucrat pentru un duce bătrân, care-l îndemna să conducă repede, cât poate de repede. O să fiți în siguranță. Bennett are multă experiență, având în vedere că este o invenție nouă.

Peste cinci minute, Luella stătea în față, pe bancheta de lângă șofer, foarte încântată.

După plecarea mașinii, vicontele se simți nespus de nefericit. Tare mult și-ar fi dorit să se plimbe pe străzile Bidefordului, cu Luella la braț.

Bideford i se păru Luellei un oraș fermecător.

Descoperi imediat că, dacă vrea să dea un anunț, va trebui să meargă la Barnstaple. Bennett îi spuse că ar fi încântat s-o conducă.

La Barnstaple, cumpără flori pentru mătușa ei, după care se duse cu anunțul la unul dintre birourile North Devon Journal.

– Gata! exclamă ea triumfătoare. Am făcut tot ce trebuia.

Le-am cerut celor interesați să se prezinte la Torr House vineri.

– Cred că acum trebuie să ne întoarcem acasă, domnișoară Ridgeway, sugeră Bennett. Mi se pare că am văzut un garaj în drumul nostru. Trebuie să umplu rezervorul.

Când ajunseră înapoi la Torr House, vicontele aproape că-și ieșise din minți de îngrijorare.

Cum Luella nu-și făcuse apariția la prânz, începuse să se teamă, chiar dacă știa că e cu neputință ca Frank Connolly să bântuie prin Bideford, ca s-o răpească.

Când mașina în sfârșit opri în fața casei, vicontele trebui să facă mari eforturi să nu alerge în întâmpinare, într-un amestec de panică și ușurare.

– Unde ați fost? întrebă el, când Luella, extrem de încântată, coborî din mașină ajutată de Bennett.

– Îmi pare rău, lord Kennington, zise ea, dar am fost nevoiți să mergem la Barnstaple să dăm anunțul. Am petrecut o după-amiază minunată. Peisajul de aici e foarte frumos, aproape că rivalizează cu pământul meu natal.

– Este într-adevăr o laudă. La masă, acum! Să-i spun lui Cork să aducă ceva?

– Nu, mulțumesc. Am găsit un hotel la Barnstaple, cu un restaurant foarte drăguț. Bennett a fost încântat, întrucât a întâlnit un alt șofer cu care a stat de vorbă despre motoare și

combustibil.

Vicontele râse.

Îi plăcea felul în care Luella găsea în orice un motiv de amuzament. Chiar dacă era atât de departe de casă, nu părea deloc deprimată.

– În clipa asta, vreau să mă duc la mătușa Edith și să-i dau florile astea. Cork, presupun că a venit deja doctorul s-o consulte, nu?

– Da, domnișoară Ridgeway.

Alergă imediat în camera albastră și constată încântată că mătușa ei se ridicase din pat și stătea într-un fotoliu, lângă fereastră.

– Mătușă Edith, te-ai sculat! strigă ea, alergând s-o sărute.

– Da, mă simt puțin mai bine. Trebuie să recunosc că doctorul de aici este la fel de bun ca oricare altul de pe strada Harley. A făcut adevărate miracole. Mi-a spus că săptămâna viitoare o să fiu gata de drum. Putem pleca.

Contesei i se păru că vede pentru o clipă pe fața nepoatei sale ceva ce semăna a dezamăgire. Însă tânăra își reveni repede.

– Așadar, asta explică de ce te afli într-o dispoziție așa de bună, zise Luella, întorcând fața pentur ca mătușa ei să nu-i vadă expresia. Cât despre mine, am fost așa de ocupată, încât n-am avut vreme să mă gândesc la Frank Connolly. Nu-i așa că-i minunat?

Contesa zâmbi și o prinse pe nepoată de mână, obligând-o să-și întoarcă fața spre ea.

– Nu te-am văzut așa de însuflețită de foarte multă vreme. Se pare că aerul din Devon îți prieste. Sau poate un anumit viconte are un merit în starea asta de fapt, nu?

Luella roși. Își plecă privirea și-și trecu mâna peste obrajii îmbujorați.

– O, mătușă! Se pare că boala ți-a afectat serios nervii. Știi foarte bine că nu mă pot gândi la iubire. Cunoști prea bine motivul.

– Dar, draga mea, nu mi se pare genul de bărbat care să ia în seamă ce s-a petrecut cu nu știu câtă vreme în urmă.

– E un bărbat chipeș, care îmi place foarte mult. Văd că te simți mai bine, așa încât o să pornim cât de curând la drum. Toate astea nu vor mai conta. Va trebui s-o găsesc pe Maisie, să-ți dea ceva de făcut. Trebuie să-ți ocupi cumva timpul.

– Termină cu prostiile! Dacă ți se oferă șansa de a fi fericită, n-ai de ce să-i dai cu piciorul. Dragostea e cel mai important lucru din viață.

– Am suficientă dragoste atâta vreme cât îmi ești în preajmă, replică Luella. Orice alt gen de iubire nu mă interesează.

– E foarte chipeș, deși... începu mătușa Edith, care se opri brusc când văzu felul pieziș cum o privea nepoata ei.

Scoase un oftat văzând cum nepoata ei face ordine prin

cameră, deoarece Maisie făcuse deja curățenie.

Spre marea dezamăgire a Luellei, contesa nu dori să coboare la cină în seara aceea. Văzând cât de vioaie fusese în acea după-amiază, sperase că li se va alătura la masă.

În timp ce Maisie o ajuta să se îmbrace pentru cină, Luella se mai gândea încă la discuția pe care o avusese cu mătușa ei.

Când intră în salon, îl găsi pe viconte aplecat asupra a ceea ce păreau niște schițe.

– Gata cu planurile pentru casă? întrebă ea, în timp ce Cork îi trăgea scaunul să se așeze.

– Aproape. Sper că nu vă deranjează, dar vreau să vă cer părerea înainte de a începe treaba. Am fost foarte impresionat de desenele pentru grădină și mi-am spus că aveți foarte mult talent.

– O, dar la arhitectură nu mă pricep, zise ea cu sfială. Plantele și copacii sunt punctul meu forte.

– Chiar și așa, m-aș bucura dacă v-ați arunca ochii pe schițele acestea.

Se ridică și se îndreptă spre Luella. Când se apropie de ea, obișnuitul miros de verbină îl învălui din nou, ametindu-l. Desfăcu hârtiile în fața ei. Buclele de păr formau parcă o coroană în jurul capului ei, iar pielea albă ca picăturile de ploaie, părea extrem de catifelată.

În timp ce-i explica despre ce-i vorba în schițele acelea, îi simți respirația, ridicarea și coborârea pieptului, fapt care-l

tulbură peste măsură.

Când se întoarse la locul lui, tuși ușor. Simțea crescând pasiunea pentru ea.

„Nu trebuie s-o sperii, își spuse el. Nu se simte bine în prezența bărbaților, iar dacă vreau să mă apropii de ea, trebuie să procedez cu multă băgare de seamă."

La insistențele lui Cork, strânse hârtiile, permițându-i să pună masa.

– Sunt departe de a fi complete, recunoscu el. Dar oferă o idee despre ceea ce doresc să fac.

– O să fie o clădire nespus de frumoasă, zise ea, privindu-l în ochi. Nu m-aș mira să deveniți faimos prin ea.

– Asta și-ar fi dorit bunicul meu, spuse el, cuprins brusc de tristețe. Spera din toată inima să-mi construiesc un nume prin forțe proprii, adică devenind arhitect.

– Sunt ferm convinsă că așa se va întâmpla.

Câteva clipe, se uitară unul la altul. Vicontele își simți inima stându-i parcă în loc.

„Și ea simte la fel", își spuse el când Luella roși, plecând ochii.

După cină, o întrebă dacă ar vrea să asculte muzică.

– Mi-am adus gramofonul de la Londra. Am câteva bucăți clasice preferate: Beethoven, Brahms, Chopin.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zise Luella ridicându-se de pe scaun. Recunosc că nu cânt prea bine la pian, dar îmi place

să ascult muzică.

Vicontele îi oferi brațul, iar după câteva ezitări, aceasta îl acceptă.

Cork aduse cafeaua și puse gramofonul în funcțiune.

Nu peste multă vreme se auziră acordurile romantice ale unei piese de Chopin.

Luella se simți imediat transportată într-o altă lume.

– O, n-aș fi vrut să se sfârșească, exclamă ea la sfârșit.

– Mai avem, zise vicontele, selectând o bucată de Strauss.

De îndată ce începu muzica, Luella nu se putu împiedica să nu bată pasul în ritmul muzicii. Privea în depărtare, dorindu-și să se fi aflat pe un ring de dans.

– Vă place să dansați? o întrebă vicontele, văzând cum își mișcă picioarele.

– Ador dansul. Nu prea am avut ocazia să dansez la Paris...

– Atunci, ce-ar fi să dansăm?

Luella îi privi trupul atletic și, considerând că va fi un foarte bun partener, se ridică în picioare.

– Prea bine, spuse ea încet.

Începură să se învârtească prin salon.

Când muzica se opri, puse din nou bucata și dansară încă o dată. Luella râdea și era veselă, iar culoarea din obraji o făcea să fie și mai frumoasă.

La sfârșitul bucății, chipurile lor erau foarte apropiate. Fără să se gândească ce face, se aplecă și-i sărută buzele moi.

O secundă, nu mai mult. Fu un sărut blând, ca picătura de ploaie care cade pe o petală de floare.

Își simți inima cuprinsă de fericire când ea vru să-i răspundă la sărut. Se retrase însă imediat.

– David! exclamă ea, cu o voce gâtuită de uimire.

– O, îmi pare rău. Am fost așa de cuprins de muzică, încât am uitat de mine. Luella, ești foarte frumoasă și trebuie să știi că...

– Taci, zise ea, acoperindu-i buzele cu degetul. Nu trebuie să mă gândesc numai la mine, ci și la mătușa Edith.

– Da, sigur că da. Îmi cer iertare.

– Îmi place de tine, David, însă nu mă pot hotărî la fel de repede ca tine. Trebuie să procedăm cu multă precauție.

– Sigur că da. Cum spui tu, răspunse el, retrăgându-se.

– Sper că înțelegi. Trebuie să am grijă de mătușa Edith. Numai ea mi-a mai rămas.

– Da, ai dreptate.

Vicontele se duse la gramofon și-l opri.

– Mă simt obosit, zise el. Cred că o să mă retrag. Te rog să mă scuzi.

De data asta, Luella fu cea care simți că făcuse un pas greșit, dar era pradă unor emoții atât de confuze, încât se mărgini să încuviințeze din cap.

– Noapte bună, Luella. Îți mulțumesc foarte mult pentru această seară specială.

Făcu o plecăciune și o lăsă pe Luella singură și confuză.

„La naiba! Ce impulsiv am fost!" se apostrofă el în timp ce urca treptele. „Probabil am speriat-o și am îndepărtat-o de mine. Și era ultimul lucru pe care-l doream."

Ziua de vineri veni foarte repede, iar vicontele își dădu seama că Luella va pleca de la Torr House. Fu surprins să vadă, încă de la zece dimineața, o coadă formată din cei care veniseră să fie intervievați pentru postul de grădinar.

„E o adevărată minune", își spuse el, în timp ce Cork conducea pe fiecare candidat în parte la bucătărie, unde-i aștepta Luella.

Peste două ore, Luella ieși din bucătărie cu fața radiind de mulțumire.

– Doi grădinari foarte experimentați vor începe imediat munca, spuse ea, așezându-se pe un scaun Chippendale din bibliotecă. Cork le arată pământurile, după care o să le spun de unde să înceapă.

– Excelent, o aprobă vicontele.

De-abia dacă făcuse două-trei desene de la micul dejun, studiind pe toate fețele evenimentele petrecute seara trecută.

– Vor locui în altă parte până e gata casa, continuă Luella. Cum merg planurile pentru casă?

Vicontele scoase un oftat și puse jos creionul.

– Încet. E o treabă grea și nu prea știu unde să pun sera de portocali la care m-am gândit.

– Trebuie să fie lipită de casă?

– Păi... nu.

– Atunci, ce spui de zidul de la terasa cea mai de jos? Cel mai apropiat de terasă? Nu s-ar putea ridica acolo?

– Ba da. E o idee minunată. Cu adevărat minunată.

– Nu mai vezi pădurea din pricina copacilor, insinuă Luella cu reproș.

Se ridică și începu să examineze desenele.

– O să fie o casă foarte frumoasă, spuse ea pe un ton apreciativ. Cred că mi-ar plăcea să locuiesc într-un asemenea loc.

De-a dreptul vrăjit de apropierea dintre ei, vicontele nu se putu împiedica să spună:

– Ai putea, Luella, dacă ai deveni soția mea.

Imediat ce rosti aceste vorbe, își dădu seama că făcuse o mare greșeală exprimându-și sentimentele.

Expresia de pe chipul Luellei deveni distantă, rece.

– Mi-am amintit că trebuie să scriu o scrisoare servitorilor mătușii, prin care să-i informez de venirea noastră, spuse ea îndreptându-se spre ușă. Oricât de mult ne-a făcut plăcere să stăm aici, de-abia așteptăm să ne întoarcem acasă. Acum, te rog să mă scuzi...

Spunând acestea, părăsi încăperea. Vicontele bătu cu pumnul în masă.

– La naiba! La naiba! exclamă el. Am pierdut-o. N-ar fi

trebuit să-i spun ce simt. Sunt un prost.

Până la cină, n-o mai revăzu pe Luella.

Nici măcar instalarea telefonului, eveniment care produsese printre servitori mare vâlvă, n-o interesă.

Contesa coborî și ea la masă, ceea ce făcu atmosfera mai puțin încordată.

Luella era mai frumoasă ca oricând, iar vicontele fu rănit de comportamentul ei foarte rece față de el.

– Trebuie să veniți să stați la noi în Perthshire, zise mătușa Edith, în timp ce savura supa făcută de doamna Cork. Castelul Braemore, deși e vechi, e splendid în luna august.

Vicontele îi aruncă o privire Luellei și, văzând-o așa de abătută, spuse:

– Mulțumesc, dar cred că am să fiu ocupat cu renovările. Cum termin planurile, intenționez să angajez constructori. De fapt, săptămâna viitoare va veni cineva. O să urmez sugestia nepoatei dumneavoastră și să pun sera de portocali lângă bucătărie

– Nepoata mea este o fată foarte inteligentă, remarcă femeia. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cel mai bun, indiferent de domeniul în care s-ar fi specializat.

– Mătușă, mă faci să roșesc, zise Luella. Dincolo de asta, lordul Kennington este un arhitect strălucit. Sunt sigură de asta.

În timp ce vorbea, nu se uită la el, iar faptul că-i vorbea pe

– Trebuie să fie lipită de casă?

– Păi... nu.

– Atunci, ce spui de zidul de la terasa cea mai de jos? Cel mai apropiat de terasă? Nu s-ar putea ridica acolo?

– Ba da. E o idee minunată. Cu adevărat minunată.

– Nu mai vezi pădurea din pricina copacilor, insinuă Luella cu reproș.

Se ridică și începu să examineze desenele.

– O să fie o casă foarte frumoasă, spuse ea pe un ton apreciativ. Cred că mi-ar plăcea să locuiesc într-un asemenea loc.

De-a dreptul vrăjit de apropierea dintre ei, vicontele nu se putu împiedica să spună:

– Ai putea, Luella, dacă ai deveni soția mea.

Imediat ce rosti aceste vorbe, își dădu seama că făcuse o mare greșeală exprimându-și sentimentele.

Expresia de pe chipul Luellei deveni distantă, rece.

– Mi-am amintit că trebuie să scriu o scrisoare servitorilor mătușii, prin care să-i informez de venirea noastră, spuse ea îndreptându-se spre ușă. Oricât de mult ne-a făcut plăcere să stăm aici, de-abia așteptăm să ne întoarcem acasă. Acum, te rog să mă scuzi...

Spunând acestea, părăsi încăperea. Vicontele bătu cu pumnul în masă.

– La naiba! La naiba! exclamă el. Am pierdut-o. N-ar fi

trebuit să-i spun ce simt. Sunt un prost.

Până la cină, n-o mai revăzu pe Luella.

Nici măcar instalarea telefonului, eveniment care produsese printre servitori mare vâlvă, n-o interesă.

Contesa coborî și ea la masă, ceea ce făcu atmosfera mai puțin încordată.

Luella era mai frumoasă ca oricând, iar vicontele fu rănit de comportamentul ei foarte rece față de el.

– Trebuie să veniți să stați la noi în Perthshire, zise mătușa Edith, în timp ce savura supa făcută de doamna Cork. Castelul Braemore, deși e vechi, e splendid în luna august.

Vicontele îi aruncă o privire Luellei și, văzând-o așa de abătută, spuse:

– Mulțumesc, dar cred că am să fiu ocupat cu renovările. Cum termin planurile, intenționez să angajez constructori. De fapt, săptămâna viitoare va veni cineva. O să urmez sugestia nepoatei dumneavoastră și să pun sera de portocali lângă bucătărie

– Nepoata mea este o fată foarte inteligentă, remarcă femeia. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cel mai bun, indiferent de domeniul în care s-ar fi specializat.

– Mătușă, mă faci să roșesc, zise Luella. Dincolo de asta, lordul Kennington este un arhitect strălucit. Sunt sigură de asta.

În timp ce vorbea, nu se uită la el, iar faptul că-i vorbea pe

un ton atât de protocolar îl răni. Îi plăcea s-o audă rostindu-i numele.

– Îmi pare rău că vom pleca luni, continuă contesa. O să mergem la Londra o săptămână. Probabil Frank Connolly va fi renunțat la ideea de a ne urmări.

– Puteți să stați cât doriți, propuse vicontele.

– Mulțumim, dar dorim să ne întoarcem acasă după ce facem niște cumpărături la Londra. Am lipsit și așa foarte mult.

Refuzul ei prompt îl luă pe nepregătite și hotărî să stea cât mai repede cu putință de vorbă cu ea între patru ochi.

„E clar că e jignită de această propunere bruscă, își spuse el. Iar eu nu vreau să devin încă un bărbat care-i creează probleme."

Când se retraseră în salon, vicontele o trase pe Luella într-un colț.

– Luella, mi-e teamă că te-am supărat cu propunerea pe care am făcut-o... zise el, când contesa se retrase cu mult tact.

Ea roși toată.

– Ba nu, zise ea cu stângăcie. Mărturisesc că m-ai luat prin surprindere, dar ideea nu mi se pare rea. Dar nu acum, atâta tot...

Vicontele îi luă mâna și o privi drept în ochi.

– Pot spera?

– Vreau să mă gândesc la ce ai spus, David. Îți promit că

am să-ți dau un răspuns când mă întorc acasă. Va trebui să mă consult cu mătușa Edith.

– Desigur, se grăbi el să-i răspundă.

– Cred că ar trebui s-o căutăm. Probabil se întreabă unde am dispărut.

Luella se întoarse și părăsi sufrageria.

Vicontele se opri și trase adânc aer în piept, să se calmeze.

– Totuși, n-a spus nu. Tot mai e o speranță.

Mai târziu, când terminară de băut cafeaua, vicontele le propuse ca, decât să stea la hotel, mai bine ar poposi la casa lui de pe South Audley Street.

– O să telefonez servitorilor, să le spun să pregătească totul. Bennett o să vă ducă la gara din Barnstaple. Nu vreau să aud altceva, așa că vă rog să nu protestați.

– Mulțumim, este foarte drăguț din partea dumneavoastră, zise contesa.

– Câtă vreme o să fiți sub acoperișul meu, n-o să duceți lipsă de nimic.

Vicontele îi aruncă o privire Luellei, cu inima copleșită de iubire.

„Te rog să spui da, o imploră el în gând. Viața mea e în mâinile tale."

Luni dimineață, vicontele își luă rămas-bun de la ele, cu inima grea.

Imediat după plecarea lor, Torr House i se păru enormă și

goală. Scoase un oftat adânc resemnat, și se întoarse la treburile lui. Constructorii urmau să vină în cursul săptămânii, așa că n-avea vreme de pierdut.

Contesei îi plăcu foarte mult călătoria cu mașina și-i spuse Luellei că, la întoarcerea în Scoția, ar putea cumpăra o astfel de mașină.

– Gândește-te la câte plimbări am putea face în munți. Nu vreau să îmbătrânesc și să-mi pierd dorința de a face ceva.

Plecarea de la Torr House le întristase pe amândouă.

Luella își dădu seama că i se pusese un nod în gât la gândul că nu-l va mai revedea pe viconte multă vreme de-acum încolo.

***

În timp ce cele două femei se pregăteau să ia trenul la Exeter cu direcția Londra, într-un mic hotel Frank Connolly se înregistra ca vizitator.

– Cât timp veți sta la noi, domnule Connolly? îl întrebă funcționarul.

– Nu știu. Poate o săptămână, poate mai mult.

– Prea bine, domnule. Portarul o să vă conducă în cameră. Ședere plăcută!

Frank Connolly mormăi ceva, prost dispus. Nu intenționa să aibă o ședere plăcută. Mintea nu-i stătea decât la un singur lucru.

Când ajunse în cameră, își trânti geamantanul pe podea, privi în jur și ieși imediat.

Era o zi ploioasă la Londra și pentru luna iulie, era destul de frig.

Frank Connolly își încheie pardesiul și porni spre Marylebone High Street. Pe o stradă liniștită, intră pe o ușă deschisă și urcă treptele.

Afară, pe o tăblie era scris: Henry Jones. Detectiv particular.

Când ajunse în susul scărilor, trase de un șnur și intră. O secretară îl întrebă cum îl cheamă și-l invită să se așeze.

Peste câteva clipe, se afla în biroul domnului Jones, arătându-i o fotografie a Luellei.

– Vreau să-mi găsiți... cumnata... cu orice preț, începu el, schimbând tonul vocii când văzu expresia de pe chipul domnului Jones. A dispărut în urmă cu câteva luni. A primit o moștenire despre care nu știe, iar eu am fost însărcinat s-o găsesc. Asta și-ar fi dorit răposatul meu frate.

– Nu va fi ieftin, domnule Connolly, zise domnul Jones, luând fotografia și examinând-o. E o femeie foarte frumoasă. Nu ne va fi foarte greu s-o găsim.

– Am toate motivele să cred că este însoțită de contesa de

Ridgeway.

– Atunci, cu siguranță o s-o găsim. Să nu aveți niciun dubiu în această privință, domnule Connolly. În această perioadă a anului, nobilii pleacă din Londra, așa că... dacă e aici, o s-o găsesc imediat.

– Să nu faceți economie la bani, zise Frank Connolly, punându-și pălăria și ridicându-se. Trebuie găsită neapărat.

Pe când cobora treptele, se simți plin de satisfacție.

– Nu va fi în stare să se ascundă prea multă vreme. Dat fiind că nu se vor întoarce prea repede în Scoția, nu pot să fie decât la Londra, murmură el. Dacă reputația lui Jones e așa de mare pe cât se spune, Luella Ridgeway, oriunde te-ai afla, o să te găsesc și o să pun mâna pe tine!

Frecându-și mulțumit mâinile, coborî în stradă, cu un zâmbet.

Capitolul 6

Luella și contesa ajunseră în gara Paddington foarte târziu în seara aceea, epuizate din pricina călătoriei lungi.

Constatară cu surprindere că vicontele aranjase să fie așteptate de trăsura lui spațioasă și strălucitoare.

– Nu cred că aceștia sunt valeții vicontelui, șopti Luella în timp ce-și ajuta mătușa să se urce în trăsură. Oare n-a spus că nu i-au rămas decât doi servitori în casa de la Londra? Probabil i-a angajat special pentru această ocazie.

– Este într-adevăr un om generos, comentă contesa. Însă nu-i deloc surprinzător, având în vedere că-i îndrăgostit...

– Mătușă!

Luella roși până în vârful urechilor și-și plecă ochii.

– Nu-i așa că am dreptate, draga mea? continuă mătușa Edith. E îndrăgostit de tine.

Luella își privi fix mănușile și-și mușcă buza de jos.

– M-a cerut în căsătorie.

– Și de ce n-ai acceptat, draga mea? Presupun că n-ai făcut-o. Altminteri, ar fi venit la mine.

– Nu pot s-o fac. Știi prea bine din ce motiv.

– Știu că unul dintre motive este că nu te consideri demnă de el, iar celălalt sper să nu fiu eu. Sunt în stare să am singură grijă de mine și să mă întorc în Scoția.

– Mătușă, nu vreau să aud de așa ceva. Dar în privința celuilalt motiv, ai perfectă dreptate.

– Umbra lui Jean-Marie Bouillicault tot mai planează asupra ta nu-i așa? Chiar și acum, la aproape un an după?

Contesa clătină din cap și luă mâna Luellei.

– Luella, draga mea, nu-i vina ta pentru ce s-a întâmplat.

– Dar am fost logodnica lui, după o poveste de dragoste care ar fi putut provoca un mare scandal. Iar ce-i mai rău, este că am fugit cu el, ca să descopăr că era deja căsătorit cu o alta. Oare cât de nesăbuită m-ar considera David? Iar dincolo de asta, o să mă vadă ca pe cineva de mâna a doua.

– Draga mea, toată lumea știe că nu ți-a fost compromisă virtutea. Eu am să fiu chezașa purității tale. În plus, nimeni din Anglia n-a auzit de el, iar numele nu i-a apărut nici măcar în ziarele franțuzești, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

– Nu cred că m-ar mai iubi dacă ar afla adevărul, zise ea oftând.

– Îl iubești? o întrebă mătușa ei. Văd că te macină ceva și mă întrebam dacă nu cumva...

– O, da! răspunse Luella cu ardoare. Abia când ne-am suit în tren, mi-am dat seama cât de mult. Nu credeam că-mi va fi așa de greu să-l părăsesc. Dar pe măsură ce ne îndepărtam, suferința mea creștea.

– Atunci, nu mai sta pe gânduri, draga mea: nu rata această șansă de fericire.

– Scuzați-mă, vă rog, dar am ajuns.

Trăsura se oprise, iar valetul coborî, deschizându-le ușa.

Luella se uită la casa elegantă din cărămidă roșie și ferestre cu chenar negru.

O lumină electrică era aprinsă la casa cu nr. 23 de pe South Audley Street,. iar Luella văzu un majordom așteptându-le.

– Bine ați venit, domnișoară Ridgeway. Doamnă... Numele meu este Bellamy, spuse el, făcând o plecăciune. Urmați-mă! O să vă conduc la camerele pe care vi le-am pregătit.

Luella era încântată să descopere că-i fusese rezervată o odaie spațioasă, cu o baie plăcută. Era așa de obosită, încât nici măcar nu-și despachetă valiza. Se schimbă și se culcă imediat.

– Mă întreb unde-o fi Frank Connolly? zise ea, pe punctul de a adormi. Mă simt așa de în siguranță sub acoperișul vicontelui, încât n-am de ce să-mi mai fac griji.

Cam în același timp, la Torr House, Hoskin – care venise cu un pahar cu apă – își găsi stăpânul măsurând dormitorul în lung și-n lat.

– Asta-i tot, stăpâne?

– Mulțumesc, da.

Hoskin închise ușa și-l lăsă pe viconte singur, cufundat în gânduri. Luând lumânarea în mână, se duse la oglindă cu firul de păr blond pe care-l găsise pe canapea și-l admiră de parcă ar fi fost ceva sfânt.

– Luella, draga mea, murmură el. Nu credeam că o să-ți simt așa de repede lipsa.

Luella și contesa petrecură zilele următoare într-un mod foarte plăcut.

Trăsura vicontelui se afla în permanență la dispoziția lor, așa încât făcură multe drumuri: pe Bond Street, Knightsbridge, Kew Gardens, la muzeele din zona sudică.

La început, nu-l sesizaseră pe bărbatul care le urmărea din umbră, oriunde se duceau.

Le privea în timp ce ieșeau de la cine știe ce creator de modă de pe Bond Street sau de la Harrods, cu brațele pline de pachete.

Scria tot ce vedea, până era sigur că are suficiente informații pe care să le transmită clientului său.

Domnul Jones îi trimise un mesaj lui Frank Connolly la hotelul unde stătea, spunându-i să vină imediat la biroul său.

Peste mai puțin de două ore, acesta se afla la birou, plimbându-se nerăbdător prin sala de așteptare.

– Domnul Jones nu va întârzia foarte mult, îi răspunse pentru a treia oare în cincisprezece minute secretara.

Într-un târziu, se deschise ușa de la birou, iar clientul dinainte ieși. Nici nu apucă acesta bine să plece, că Frank Connolly intră înăuntru.

– Mi-ai spus că ai ceva pentru mine. Despre ce-i vorba?

Expresia de pe fața lui trăda nerăbdarea.

– Le-am văzut pe doamnele în chestiune, îl informă domnul Jones. De exemplu, ieri după-amiază au făcut cumpărături la Harrods.

– Și vrei să stau toată ziua la Harrods, în speranța să le zăresc? Am nevoie de o adresă. Vreau să știu unde stau.

– Domnule Connolly... cumnata dumneavoastră pare a călători prin Londra într-o trăsură frumoasă și rapidă. Mă tem că... deocamdată n-am reușit să aflu exact unde stă...

– Păi... fă-o, omule! Ce mai aștepți? Trebuie să vorbesc cât mai repede cu domnișoara Ridgeway. Se pare că nu înțelegi.

Domnul Jones se uita cu atenție la bărbatul roșu la față. Nu-i plăcea deloc de el și era ferm convins că doamna în chestiune nu era cumnata lui, dar nu era treaba lui să pună întrebări, având în vedere cât de bine îl plătea.

Domnul Connolly puse pe masă o bancnotă de valoare foarte mare.

– E suficient? Găsește-o până la sfârșitul săptămânii și vei mai primi încă una. Oricât o să coste, am să plătesc. Dar găsește-o!

Se răsuci pe călcâie și părăsi biroul. Domnul Jones răsuflă ușurat când împături hârtia și o puse în buzunarul de la vestă.

Cam bănuia a cui era trăsura, dar trebuia să fie sigur.

Mai zăbovi puțin în birou, după care luă pardesiul și pălăria și plecă, informând-o pe secretară că va lipsi toată ziua.

Nu trebuia să meargă foarte departe, numai până pe strada Oxford. Va trebui să se grăbească, dacă voia să prindă prada în ziua aceea.

– Doamnele astea respectă foarte mult anumite uzanțe, murmură el grăbindu-se spre strada James. Ar fi vremea să se întoarcă.

Luella și contesa coborâră epuizate din trăsură. Vizitaseră cele mai faimoase galerii din Londra și luaseră ceaiul la Ritz.

Acum, le dureau picioarele de atâta mers și de-abia așteptau să petreacă o seară liniștită, bucurându-se de una din mesele delicioase pregătite de doamna Bellamy.

În timp ce Luella o ajuta pe mătușa ei să coboare în trăsură, își aruncă ochii pe stradă și observă un bărbat care stătea lângă un copac.

– Știi, mătușă, sunt sigură că l-am mai văzut pe bărbatul ăsta și ieri la Harrods. Iar în dimineața zilei de ieri, era prin

Hyde Park în timp ce ne plimbam. Îți amintești că, atunci când l-am văzut, am spus în glumă că ne urmărește?

Deși încerca să vorbească pe un ton glumeț, era cât se poate de clar că era speriată de moarte. Devenise foarte palidă. Era ferm convinsă că în spatele acestei povești nu putea să se afle decât Frank Connolly.

Contesa își puse ochelarii.

– Păi... ai dreptate, draga mea. Nu cred că prevestește ceva bun.

Înainte ca Luella să poată face un gest, contesa porni spre bărbatul respectiv, agitând amenințător umbrela.

– Hei, domnule! Mișcă-te de acolo sau chem poliția. Știu cum arăți și să nu-ți treacă nicio clipă prin cap că sunt o femeie în vârstă și lipsită de forță.

Domnul Jones coborî repede strada. Recunoștea imediat o femeie extraordinară. Contesa se luă după el câțiva metri, până se asigură că acesta plecase.

– Nu-i nimic, își spuse el. E vorba despre contesa de Ridgeway. Cele două femei stau acasă la lordul Kennington, așa cum bănuiam. Domnul Connolly o să fie mulțumit, foarte mulțumit.

Când se întoarse la trăsură, contesa de-abia mai respira, însă era limpede că-i plăcuse momentul.

Luella ajunsese deja în salon, dar avea inima cât un purice.

– Ne-a găsit! Ne-a găsit! se văita ea. Bărbatul ăla este

detectiv particular, sunt sigură.

– Deocamdată am scăpat de el, spuse contesa cu mândrie, dar cred că ar trebui să ne scurtăm ședereа la Londra. Trebuie să ne facem imediat bagajele.. Ce păcat că Frank Connolly ne-a stricat vizita la Londra.

– Nu ne putem duce în Scoția. Este primul loc unde o să ne caute.

– Și ce sugerezi?

– Ce-ar fi să ne întoarcem la Torr House? Ai putea să-i telefonezi lordului Kennington, să-l rogi să ne primească în sanctuarul său.

Contesa stătu câteva clipe pe gânduri, apoi îi ceru lui Bellamy să-i facă legătura cu Torr House.

– Te rog s-o faci cât de repede poți, zise ea, întorcându-se în sufragerie, s-o liniștească pe Luella.

Peste zece minute, Bellamy veni să-i spună că legătura fusese stabilită.

– Stăpânul e pe linie. Așteaptă să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Contesa îi povesti pe scurt vicontelui încurcătura în care se aflau.

– Frank Connolly a angajat un detectiv particular care să ne dea de urmă, iar acesta a reușit să ne localizeze. Putem să facem iar apel la ospitalitatea dumneavoastră și să ne întoarcem în Devon? Nu cred că ne-ar putea găsi acolo.

– Luella ce face?

– E distrusă, după cum vă puteți imagina.

– O, draga de ea!

Contesa schiță un zâmbet, spunându-și în sinea ei:

„Așadar, am avut dreptate crezând că vicontele e îndrăgostit de Luella. N-o s-o respingă, când îi va mărturisi micul ei secret"

– Lord Kennington, nu mai suntem în siguranță aici.

– Atunci, trebuie să vă întoarceți cât mai repede în Devon. Spuneți-i vă rog lui Bellamy să pregătească bagajele și trăsura. Trebuie să afle când pleacă următorul tren spre Exeter. O să-l trimit pe Bennett să vă aștepte. Spuneți-i lui Bellamy să mă informeze cu privire la ora sosirii trenului.

– Mulțumesc, lord Kennington. Nici nu știți cât de recunoscătoare vă suntem.

– Călătoria e lungă, așa că nu trebuie să mai pierdeți nicio clipă, răspunse vicontele pe un ton care trăda neliniștea. Dacă Frank Connolly descoperă unde sunteți, n-o să vă mai lase în pace. Până una alta, spuneți servitorilor să nu primească pe nimeni în casă. Oricine va veni, să-i spună că ați plecat în Scoția. La nevoie, trebuie să-l trimitem pe o pistă falsă.

Contesa puse telefonul în furcă și se întoarse în sufrageria unde Luella continua să plângă.

– Totul e în ordine, spuse contesa. Bellamy ne face

bagajele și pregătește trăsura. Îți sugerez să plecăm prin spate, în caz că supraveghează cineva ușa de la intrare.

– De unde știi că n-o să încerce să se strecoare înăuntru?

– Cu toate aerele pe care și le dă, Frank Connolly este un prost și un individ rudimentar. N-ar trebui să fie prea greu să-l păcălim. Hai, trebuie să ne schimbăm!

Dar Luella, în loc s-o ia la goană pe trepte, rămase pironită locului.

– Nu... nu pot.

– Luella, trebuie. Nu putem rămâne aici. Dacă acel bărbat a fost trimis de Frank Connolly, s-a dus imediat la el să-l informeze. Trebuie să ne grăbim.

Luella se uita la ea cu un aer nefericit.

– Nu cred că am să mai suport o altă fugă. Poate ar fi mai bine dacă aș capitula și m-aș căsători cu el.

– Luella! Nu trebuie să spui așa ceva! strigă mătușa ei, ridicându-se. Nici nu vreau să aud. Ce mi-a spus vicontele acum la telefon, mă face să cred că e foarte îndrăgostit de tine. Draga mea, ai șansa de a fi fericită, iar pentru asta trebuie să înduri greutățile astea. Te rog!

Luella rămase pe canapea, neștiind ce să facă. Știa că-l iubește pe viconte, dar Frank Connolly o storsese parcă de vlagă.

– Am obosit să tot fug de el, murmură ea, clătinând din cap. Am obosit așa de mult.

– Îți promit că va fi ultima dată când vei fugi, zise mătușa Edith. Vino să te speli pe față! O să stăm sus, dacă vrei tu încă să te simți mai în siguranță, dar sunt sigură că Bellamy nu-i va da voie nimănui să intre pe ușa din față.

Până la urmă, Luella se urni din loc.

– Nu trebuie să luăm cu noi decât strictul necesar, spuse contesa. Bellamy va avea grijă să trimită restul în Scoția. L-am păcăli pe detectiv, trimițând lucrurile acasă.

Odată convinsă, Luella nu avu nevoie de prea mult timp să-și împacheteze câteva lucruri și să-l aștepte pe Bellamy să le spună că sosise vremea plecării.

– Totul e gata, o anunță majordomul.

Bellamy era un munte de om și dacă ar fi apărut Connolly, încercând să uzeze de forța fizică, probabil i-ar fi făcut față fără nicio problemă.

– Mulțumesc, Bellamy, zise contesa. O să-i spun lordului Kennington cât de drăguț ai fost.

– Pentru puțin. Sunteți oaspeții săi și fac exact ce trebuie într-o astfel de situație.

Tocmai coborâseră jumătate din treptele de la scara din dos când se auzi o bătaie violentă în ușă. Niciunul nu îndrăzni să mai facă vreo mișcare.

Bellamy se uită la contesă, a cărei față exprima îngrijorarea. Știa că bătaia aceea nu putea să însemne decât un lucru: Frank Connoly le găsise.

– Repede! Dacă ajungem la bucătărie, mă duc să deschid ușa din față. O să-mi facă plăcere să-l alung pe acest om.

Bellamy le conduse afară, până la trăsură.

– Dă-mi drumul, nemernicule, strigă Connolly.

Luella înlemni.

– Luella, Bellamy o să se ocupe de el. Urcă-te imediat în trăsură.

Contesa era blândă, însă fermă. Își luă nepoata de braț și o forță să urce în trăsură înaintea ei.

Bellamy, care se întorsese în hol, nu se grăbea să deschidă. Aștepta momentul potrivit.

Bătăile lui Frank Connolly erau tot mai insistente. Când în sfârșit majordomul deschise ușa, se pomeni în fața unui om furios la culme și cu fața plină de sudoare.

– Unde e? Știu că-i aici. Dă-mi drumul să intru.

– Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac. Nu-i nimeni acasă.

– Prostii! Știu că Luella e înăuntru. Vreau s-o văd!

– Nu există nicio doamnă cu numele acesta aici, zise Bellamy. Au plecat spre Scoția, acum o oră și ceva.

Frank Connolly fu luat prin surprindere. Încercă să gândească, deși îi vâjâia capul. Nu-i spusese Jones că la trei și jumătate erau acasă? Cum să fie în drum spre Scoția?

– Minți, omule. Ad-o imediat încoace!

Bellamy stătea în pragul ușii, blocându-i trecerea.

– Domnule, nu-i nimeni aici, zise el cu fermitate. Vă

sugerez să plecați cât mai repede, de-aici altminteri o să sun la poliție.

– O s-o faci chiar acum? îl provocă Frank Connolly, privindu-l în ochi.

– Totul e în regulă, domnule?

Frank Connolly se întoarse și se trezi față în față cu doi polițiști. Deschise gura, dar nu reuși să articuleze nicio vorbă.

– Mă bucur că ați venit, zise Bellamy pe un ton liniștit. Domnul acesta e agresiv și grosolan. A încercat să intre prin forță și amenințări în casa lordului Kennington, chiar dacă i-am spus că acesta e plecat.

Cei doi polițiști nu stătură pe gânduri. Îl flancară pe bărbat și dintr-o mișcare îi puseră cătușe la mâini.

– O să mergeți cu noi la secție, domnule.

Bellamy zâmbi și dădu din cap în semn de încuviințare. Dacă ar fi fost obligat, l-ar fi împiedicat pe Frank Connolly prin orice mijloc să intre înăuntru. Intervenția polițiștilor fusese un mare noroc.

– Haideți, domnule! Nu opuneți rezistență arestării!

Frank Connolly se trezi dus pe sus, chiar dacă protesta într-un mod cât se poate de zgomotos.

Când trăsura cu cele două femei trecu pe lângă el, Frank Connolly nu le acordă nicio atenție. Era prea furios pe polițiști ca să mai vadă ce se petrece în jurul lui.

– Slavă Cerului că am scăpat de Frank Connolly, exclamă

contesa, dezgustată dar și ușurată.

– Mai mergem în Devon, nu? întrebă timid Luella.

– Sigur că da, copilă. N-avem cum să rămânem la Londra. Nu, o să luăm trenul spre Exeter. Frank Connolly a primit ce merita.

Mult mai târziu, în tren, Luella începu să se gândească la ce-i va spune vicontelui.

„Mă va întreba cu siguranță dacă m-am gândit la propunerea pe care mi-a făcut-o. Dar cum aș putea accepta fără să-i spun adevărul?"

Îi aruncă o privire mătușii Edith, care stătea pe bancheta din față. Evenimentele din acea zi își puseseră amprenta asupra ei, așa încât arăta mai bătrână.

Deși avea aproape șaptezeci de ani, până în clipa aceea nu i se păruse bătrână. Privind-o, înțelese că nu-i va sta alături pentru totdeauna.

„În plus, își dorește foarte mult să mă vadă căsătorită", reflectă ea.

Gândul acesta o tulbură peste măsură. Știa că mătușa ei ardea de nerăbdare să-și ducă nepoata în fața altarului. Dar oare va fi suficient de puternică, încât să înfrunte realitatea?

– Asta ar însemna să-i spun adevărul, murmură ea în timp ce șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji. Nu mai pot continua în felul ăsta. S-o târăsc pe mătușa Edith după mine acum, când mi-am dat seama cât de mult îl iubesc pe David.

Pe măsură ce se apropiau de Devon, Luella luă o decizie.

„Trebuie neapărat să-i vorbesc despre Jean-Marie. Trebuie să-i spun totul."

Capitolul 7

Luella rămase tăcută o bună parte a călătoriei. Era prea măcinată de gânduri, de ce o să-i spună vicontelui.

– Aș vrea să fiu la fel de sigură ca mătușa Edith că David o să înțeleagă genul de relație pe care l-am avut cu Jean-Marie Bouillicault, cugetă ea. Bărbații țin foarte mult la virtutea unei femei, iar pe cele ca mine le consideră cu un caracter foarte slab. Oare mă va considera o femeie cu reputație îndoielnică pentru că am iubit pe cineva și am fugit cu el, intenționând să-l iau de bărbat?

Înainte să ajungă la Exeter, Luella își trezi mătușa și o ajută să se pregătească pentru ultima etapă a călătoriei.

– Haide, mătușă Edith. Mă tem că nu vei mai avea cum să dormi până la Torr House.

– Sper ca Bennett să ia cu el și niște perne, răspunse

femeia. Mașina e cam inconfortabilă. Îți amintești de drumul la Barnstaple?

– Da, răspunse Luella râzând ușor.

Făcea tot ce-i stătea în putință să rămână veselă, pentru ca mătușa Edith să nu-și facă griji în privința ei.

– Situația ar fi trebuit să fie exact invers, își spuse Luella. E bătrână, așa încât eu ar fi trebuit să fiu cea care să aibă grijă de ea. Am uitat cât de bătrână e, tocmai pentru că e așa de plină de viață. Iar din cauza lui Frank Connolly, a trebuit să dea dovadă de multă tărie.

Luella nu era nici fragilă, nici înceată la minte sau la trup, însă toată povestea cu Jean-Marie Bouillicault și apoi cu Frank Connolly o zdruncinase foarte mult.

Tânjea după stabilitate, după cineva care să aibă grijă de ea și era ferm convinsă că vicontele i le putea oferi pe amândouă.

Într-un târziu, trenul ajunse în gara din Exeter. Așa cum promisese vicontele, Bennett le aștepta.

– Bună seara, doamnă și domnișoară Ridgeway, zise el, făcând o plecăciune. Bine ați revenit la Devon... așa de repede.

– Da, mă tem că n-a fost ceva planificat, dar aici suntem, zise contesa pe un ton cât se poate de vesel, deși era clar că e epuizată.

Un băiat le duse bagajele la mașină. Femeile își acoperiră

picioarele cu o pătură, pentru că mașina era decapotabilă. Din fericire, era o seară plăcută de iulie.

Drumul până la Bideford fu lung.

Când ajunseră în împrejurimile Exmoor, începea să se facă ziuă, iar când Torr House apăru în sfârșit în fața ochilor, soarele strălucea sus pe cer.

Peste tot domnea o liniște deplină. Luella își spuse că era foarte puțin probabil ca vicontele să fie treaz.

– Mă îndoiesc că vreun servitor s-a trezit, murmură ea.

Când ajunseră în fața ușii, răsuflară amândouă ușurate.

„Dacă eu sunt obosită, îmi închipui cum s-o fi simțind mătușa Edith," își spuse Luella.

Erau pline de praf și istovite. Nu reușeau să înțeleagă cum era Bennett așa de vioi, de energic.

Luella fu șocată să-l vadă pe viconte dând buzna din casă. Faptul că avea cămașa scoasă din pantaloni și mânecile suflecate până la cot, o făcu să roșească. Plecă privirea, tulburată de o asemenea priveliște neobișnuită.

– Luella, strigă vicontele, alergând spre ea.

Dacă ar fi fost cu putință, ar fi strâns-o în brațe, dar nu putea s-o facă în fața servitorilor.

– Acum, ești în siguranță. Întotdeauna o să fie așa.

Părea așa de fragilă și de delicată, încât nu se putu abține să nu-i atingă umerii cu brațul.

– Veniți! Camerele sunt deja pregătite. Mare noroc că n-au

început încă reparațiile în casă, comentă el. Se lucrează încă la seră.

Luella nu zise nimic, mărginindu-se să zâmbească. Cum era un adevărat chin să se miște, se bucură că se poate sprijini de el.

– Maisie o să aibă grijă de mătușa ta, iar ție o să-ți trimit o altă slujnică. Puteți rămâne aici cât doriți, dacă suportați zgomotul și praful provocat de construcție.

– În clipa asta, cred că aș dormi buștean, indiferent de zgomot, răspunse Luella, căscând.

– Atunci, te las în pace, zise el luându-i mâna și sărutându-i-o cu ardoare.

Luella se simți cuprinsă de fiori la atingerea buzelor lui.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el pe un ton pătimaș. În pofida faptului că împrejurările sunt departe de a fi ideale. Cred că ți-a fost foarte teamă de Frank Connolly, dar o să vorbim despre asta mai târziu. Te las să te odihnești.

– Mulțumesc, răspunse ea, ridicând spre el imensii ei ochi albaștri.

Vicontele ar fi vrut s-o sărute, dar își spuse că arăta mult prea fragilă.

„Trebuie să aștept, își spuse el, întorcându-se în camera lui cu capul vâjâind.

Luella nu se trezi decât la prânz. Când deschise ochii, nu-și dădu seama unde se afla.

Apoi, își aminti.

– Sunt în siguranță, departe de îngrozitorul Frank Connolly.

Își aminti de ultima dată când îl văzuse, înconjurat de doi polițiști și încătușat. Imaginea aceea o făcu să zâmbească.

Se sculă, se înfășură într-un capot, o sună pe Maisie și dădu jaluzelele la o parte.

Constată cu satisfacție că grădina arăta ceva mai bine, iar unul dintre grădinari planta un trandafir.

– O să-l răsplătesc pe viconte pentru bunătate ducându-mă să lucrez în grădină, hotărî ea. O să-mi placă la nebunie să simt iar pământul între degete.

Între timp, își făcu apariția Maisie, ajutând-o să se îmbrace.

– Vă așteaptă stăpânul în sufragerie, o informă ea în timp ce o pieptăna.

– Serios?

– Da.

– Ți-a spus el?

– Da, domnișoară.

Luella își simți inima bătând nebunește. Când se ridică, de-abia reuși să înghită.

– Spune-i că vin imediat, zise ea cu voce stinsă.

După plecarea lui Maisie, Luella începu să măsoare camera în lung și-n lat.

„O să-i spun totul. Trebuie, își tot repeta ea. O să mă

întrebe dacă m-am gândit la propunerea lui, iar mătușa Edith n-o să mi-o ierte niciodată dacă-l refuz din nou."

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze și coborî.

Vicontele se schimbase și arăta foarte elegant.

– Mătușa ta își cere scuze că nu poate veni, dar o doare capul după o călătorie așa de lungă.

Știa că trebuie s-o întrebe cât mai repede care-i era decizia, întrucât un asemenea suspans era de nesuportat.

– Uit adesea că mătușa e bătrână, răspunse Luella în timp ce Cork intră și o întâmpină cu căldură.

– Bine ați revenit, domnișoară Ridgeway, zise el, umplându-i paharul cu vin. Toată lumea e bucuroasă că v-ați întors.

După ce Cork le puse mâncarea pe masă, vicontele începu să vorbească despre grădină. Era prea nervos ca să aducă vorba despre subiectul care-l interesa.

Dregându-și vocea, spuse:

– Voiam să te întreb dacă te-ai mai gândit la propunerea mea.

Luella lăsă linguriță și plecă ochii.

El observă imediat că ea ezită să vorbească și se gândi la ce era mai rău.

– Da, zise ea într-un târziu. Însă după ce-am să-ți spun ce am de spus, s-ar putea să te răzgândești.

– Niciodată, exclamă el, privind-o cu intensitate. De ce-aș

face-o?

– Pentru că... am fost logodită cu altul, răspunse ea cu mult calm.

Vicontelui îi bătea inima cu atâta putere, încât respira cu mare greutate.

– Asta-i tot? îngăimă el. Dar n-are nicio fel importanță... nu constituie un impediment pentru logodna noastră.

– Dar... sunt o persoană de mâna a doua.

– Adică...?

– Nu. Virtutea mi-e intactă, dar adevărul este că am fugit cu el. Trebuia să ne căsătorim.

Vicontele se ridică de la masă și se așeză lângă ea. Luându-i mâna, ridică ochii spre ea și o privi cu tandrețe.

– Luella, îți spun încă o dată. Nu contează.

– Dar acest bărbat a provocat un mare scandal în Franța, întrucât era căsătorit. Îmi venea să intru în pământ de rușine. S-a relatat și în ziare, chiar dacă numele meu n-a fost pomenit.

Vicontele înghiți cu mare greutate. O iubea așa de mult, încât nici dacă ar fi fost ceva necuviincios tot n-ar fi dat înapoi.

Îngenunche lângă ea. Tot ce-și dorea era s-o îmbrățișeze și s-o sărute.

– Luella, chestiunea aceasta nu contează absolut deloc pentru mine. Tu ești tu, iar eu te iubesc la nebunie. Bărbatul

ăsta te-a făcut să te simți de parcă n-ai fi însemnat nimic, nu-i așa?

– Da. Credeam că niciun bărbat decent nu m-ar mai vrea. Când l-am cunoscut pe Frank Connolly, trebuie să recunosc că atenția lui m-a măgulit, așa că nu l-am alungat. Dar pe măsură ce trecea timpul, a devenit tot mai persistent. Când mi-a spus că ar trebui să ne căsătorim, mi-a fost cu neputință să-l fac să-și schimbe părerea. Știa de relația cu Jean-Marie și m-a amenințat că o să distrugă numele familiei dacă nu mă supun.

– E un om rău și laș! Asemenea oameni nu sunt mai presus de animale...

– Dar... începu Luella.

Fu întreruptă de sărutul vicontelui. După aceea, el începu să-i mângâie obrazul și scoase un oftat.

– O, Luella! Ce mult te iubesc! Nimic nu m-ar putea împiedica să te iau în căsătorie. Accepți să-mi fii soție?

Spunând acestea, îngenunche din nou și-i luă mâinile între ale sale.

– Spune da, Luella. Fă-mi onoarea de a-mi deveni soție.

Ochii Luellei se umplură de lacrimi. Era incapabilă să gândească, așa că nu spuse decât ce avea pe suflet.

– Da, murmură ea. Pentru că te iubesc.

– Luella, draga mea, spuse el, îmbrățișând-o cu efuziune.

Nu-i venea să creadă că era în brațele lui. Când buzele li se

despărțire, se agață de gâtul lui, ca un animăluț în căutare de siguranță. Gestul ei îl făcea să se simtă protector. Știa că de-acum încolo era de datoria lui s-o ferească de rău.

– Nu credeam că pot fi așa de fericit, murmură el. M-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ.

– Credeam că nu merit să fiu iubită.

– De ce? Pentru că ai avut neșansa de a te îndrăgosti de un bărbat care nu te merita?

– Credeam că Dumnezeu o să mă pedepsească pentru tot restul zilelor, murmură ea.

– Dumnezeu nu te judecă pentru că te-ai îndrăgostit. Îi pedepsește mai degrabă pe cei care nu înțeleg cât de importantă este iubirea.

– Dar cine n-ar înțelege asta? întrebă Luella, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– La început, am crezut că iubirea n-are importanță, admise vicontele, implorând-o din priviri să nu-și facă o părere proastă despre el.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă.

– Cred că e Cork. I-am spus să ne lase singuri după servirea cafelei.

Luella râse, iar râsul ei i se păru vicontelui un clinchet de clopoței.

– Chiar mă întrebam unde-a dispărut. N-a fost tocmai frumos din partea ta.

– Știam că trebuie să aflu un răspuns de la tine sau să mor. Acum, va trebui să-l primesc pe Cork, după care să mă duc la mătușa ta. Cum tatăl tău nu mai trăiește, ei trebuie să mă adresez.

– O să-i ceri mătușii mele mâna mea? îl întrebă Luella, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Sigur că da. Așa merg lucrurile și, în plus, sunt ferm convins că mătușa ta o să fie mai mult decât încântată să fie consultată în chestiuni așa de importante. Te iubește foarte mult. De fapt, ți-e ca o a doua mamă.

– Da, așa e. Nu știu ce m-aș fi făcut fără bunătatea ei. M-a luat în grija ei atunci când nimeni nu mă voia.

Luând-o de mână, vicontele se îndreptă spre camera albastră.

După ce bătură la ușă, o găsiră pe mătușa Edith stând la fereastră și bucurându-se de masa de prânz.

– Ți-a trecut durerea de cap, mătușă?

– N-a fost chiar atât de gravă pe cât am crezut, îi răspunse aceasta zâmbind.

– Lady Ridgeway, trebuie să vă întreb ceva, începu vicontele. Am cerut-o pe Luella de soție și a acceptat. Acum, am venit să vă cerem permisiunea de a ne căsători.

Mătușa Edith își frecă încântată mâinile.

– O, Luella! Nu ți-am spus că totul o să iasă cum nu se poate mai bine? Sigur că da, lord Kennington, aveți

binecuvântarea mea.

– Vă rog să-mi spuneți David. La urma urmei, o să facem parte din aceeași familie. Trebuie să bem șampanie.

– Așa devreme? întrebă Luella.

– De ce nu?

– Chiar așa, îi ținu isonul contesa, îndreptându-se spre clopoțel.

Mai târziu, când Cork aduse o sticlă cu ceea ce fusese una din marile pleceri ale doamnei Le Fevre, schiță un zâmbet când dopul sări în aer.

„Doamna ar fi fost foarte fericită să asiste la un asemenea eveniment, își spuse el. A spus mereu că această casă este plină de iubire, iar acum este din nou așa.

***

În seara aceea, la cină, Luella își exprimă dorința de a lucra în grădină.

– Ar fi o modalitate de a-ți mulțumi pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

– Dar ești logodnica mea și nu trebuie să-mi mulțumești pentru nimic. Ar tebui să-i mulțumim amândoi Celui de Sus, pentru că a făcut să ne întâlnim.

Îi luă mâna și i-o sărută. Pe cel de-al treilea deget strălucea un smarald mare, înconjurat de mici diamante.

O parte din el însuși îl făcea să fie trist, întrucât bunica și tatăl lui nu se aflau acolo, să se bucure de acest moment împreună cu el.

Începuse să-i scrie în minte bunicii sale, punându-l pe domnul Cork sau pe soția acestuia să scrie adresa pe plic, așa încât tatăl lui să nu-i recunoască scrisul și să distrugă scrisoarea.

Știa deja ce-i va scrie în viitoarea epistolă: se îndrăgostise, se logodise și urma să se căsătorească.

– Când o să fie nunta? îl întrebă contesa. Te-ai gândit la o dată și la un loc?

– Cred că amândoi suntem de acord să ne căsătorim aici, răspunse marchizul.

– O să inviți și familia?

– Nu cred că tata s-ar coborî așa de mult, încât să vină la nuntă în casa amantei tatălui său.

Contesa își ascunse un zâmbet. În Franța, aranjamentele de genul ăsta erau la ordinea zilei, dar în Anglia oamenii tot mai încruntau din sprâncene.

– Înțeleg că nu vrei să-i amintești bunicii tale că n-a fost singura femeie din viața bunicului tău, îi răspunse ea. Dar fericit vrea să te vadă, nu-i așa? La urma urmei, nu trebuie să intre în casă.

– Dacă ar fi după bunica, n-ar avea nicio obiecție. Tata, în schimb, n-ar accepta niciodată una ca asta.

În timp ce Cork deschidea o altă sticlă cu șampanie, în mintea Luellei căpăta contur un plan. Poate exista o modalitate prin care să-i mulțumească pentru bunătate, nu?

„Da, cugetă ea. Cred că am să-i scriu în curând marchizei."

***

Săptămânile treceau repede și nu peste multă vreme veni luna august. Luella se dedicase deja muncii de refacere a grădinilor, chiar dacă nu sosise încă vremea plantării.

Între timp, constructorii terminaseră sera de portocali. Lucrările la casă necesitau ceva mai multă muncă.

Zgomotul și praful creau inconfort, încât atunci când contesa anunță într-o dimineață că vrea să se întoarcă la castelul Braemore, Luella nu fu deloc surprinsă.

– De ce nu mai rămâi, mătușă? o întrebă Luella. Chiar dacă nunta nu are loc decât la sfârșitul lui septembrie, avem o mulțime de lucruri de făcut.

– Dar ai o mulțime de servitori care să te ajute, zise contesa, făcând aluzie la Grace, noua cameristă a Luellei. Și

oricum, ținem legătura prin telefon. La urma urmei, nunta n-o să fie una mare.

– Având în vedere numărul mare de vizitatori care ne trec pragul, nu s-ar spune așa ceva, zise vicontele râzând. O să fie cel mai important eveniment al anului în Bideford. Poate nu vin multe rude, dar lista invitaților crește pe zi ce trece.

– Asta pentru că ai invitat fiecare persoană care ți-a trecut pragul, îi răspunse Luella. Păcat că nu vor ajunge și bunica și tatăl tău. Chiar nu există nicio șansă de împăcare înainte de ziua nunții?

– Niciuna, Luella. Tata mă învinovățește pentru moartea bunicului și nici măcar bunica nu-l poate convinge de contrariu.

Luella nu-i spuse că-i scrisese marchizei chiar în acea dimineață, adresa de pe strada Belgrave. Spera că scrisoarea va ajunge în mâinile bătrânei cameriste și nu ale contelui, care s-o distrugă fără s-o deschidă.

Peste câteva zile, Bennett încărca bagajele contesei.

– Vrei să-ți trimit ceva din Scoția? o întrebă contesa, în timp ce coborau treptele casei, în bătaia soarelui de august.

– Nu, mătușă Edith. Nu vreau nimic care să-mi amintească de viața dinainte. Trebuie să mă gândesc la viitor. Și oricum, în această după-amiază o să merg la croitoreasă să-mi ia măsurile pentru rochia de nuntă.

– Toată lumea e încântată de patronajul pe care-l oferă

afacerilor de prin partea locului, remarcă vicontele, prinzând-o de talie. A devenit cea mai populară tânără din acest colț de țară.

– Așa este, zise Luella cu un oftat. N-am putut să fac cine știe ce în grădină, pentru că în fiecare zi mai vine cineva pe la mine. Mi-am făcut o mulțime de prieteni.

– Cred că și articolul din North Devon Journal de săptămâna trecută, conform căruia îți vei face rochia de mireasă aici și nu la Londra a precipitat întrucâtva lucrurile, zise contesa zâmbind. Mă bucur că te-ai acomodat așa de bine aici.

– Dar o să-mi fie tare dor de tine, mătușă Edith. Chiar nu vrei să rămâi?

– Nu, draga mea. Zgomotul și praful sunt prea mult pentru mine. Prefer clima mai rece din Scoția.

Spunând acestea, o sărută pe Luella în semn de rămas-bun și, ajutată de Bennett, se urcă în trăsură.

Când pornit motorul, Luella începu să plângă.

– La revedere, mătușă Edith, zise ea în șoaptă. Data viitoare când o să ne vedem, o să fie în ziua nunții.

Contele de Kennington se afla într-o dispoziție de zile mari. În seara aceea, câștigase de trei ori la jocul de cărți și era foarte mulțumit de el însuși.

– Nu, n-are niciun rost. În seara asta am noroc.

Bărbatul din fața lui puse cărțile pe masă, dându-se bătut.

– Vrei să mai jucăm, Connolly? sugeră contele.

– Nu, lord Kennington. Dar mi-ar face plăcere să vă fac cinste cu ceva, dacă-mi faceți onoarea de a veni cu mine la bar.

Contele râse.

– Ce pedeapsă! Eu îți iau toți banii, iar tu îmi oferi de băut.

– Ceva-ceva tot mi-a mai rămas, protestă Frank Connolly.

Nu voia să-l vadă plecat pe conte, întrucât nu aflase încă de la el informația pe care și-o dorea atât de mult.

– Prea bine, însă eu o să fac cinste, zise contele, bătându-l pe spate. Un bărbat care acceptă așa de ușor că a fost înfrânt merită o recompensă.

În ultima vreme, contele venea adeseori să bea. Avea bani suficienți încât să-și permită. În plus, asta îl ajuta să nu se mai gândească la alte chestiuni, unele mai puțin plăcute.

În timp ce își croiau drum printre mesele de joc, Frank Connolly se felicita pentru excelenta muncă de detectiv particular pe care o făcuse.

„Prostul ăla de Jones m-a costat o mulțime de bani și n-a fost în stare s-o găsească pe Luella", își spuse el în timp ce contele comanda două pahare cu coniac. „Am fost nevoit să-mi pun la bătaie toată ingeniozitatea, ca să dau de urmele tatălui vicontelui și să mă împrietenesc cu el."

– Nu-i așa că-i bun coniacul? Te face să uiți de necazuri.

Contele se bucură de aromă și începu să soarbă din

licoare cu ochii închiși.

– Tot nu vorbești cu fiul tău?

Frank Connolly știa că riscă să compromită noua prietenie aducând vorba despre un subiect personal, dar oare banii pierduți în seara aceea nu-l îndreptățeau la un asemenea gest?

Lordul Portchester adusese vorba despre asta, întrebându-l dacă poate împrumuta doi cai de-ai vicontelui. I se răspunsese cât se poate de categoric că era cu neputință.

– Nu, răspunse contele, sorbind din pahar.

– Este îngrozitor ca un tată să fie în război cu fiul său.

– Fiul meu este de vină pentru moartea fulgerătoare a tatălui meu, zise contele cu amărăciune. În ce mă privește, fiul meu e mort pentru mine.

– Nu mai e la Londra?

– Nu, e la Bideford, în Devonul de nord, într-o casă care a aparținut tatălui meu. E cel mai bun loc pentru el.

Frank Connolly sorbi îndelung din pahar și zâmbi în sinea lui cu satisfacție.

„Așadar, vicontele e la Bideford", își spuse el în timp ce contele fuma în tăcere. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că Luella se ascunde în vreo casă de-a lui."

După o vreme, Frank Connolly declară că e obosit și-i strânse mâna contelui.

– Mai jucăm și mâine-seară?

– Mă tem că nu. Mâine dimineață părăsesc Londra.

– Pleci la vânătoare.

Frank Connolly își puse pălăria și zâmbi.

– A fost o plăcere, domnule. Cred că o să ne vedem data viitoare când o să mai vin la Londra.

Contele dădu din cap în semn de încuviințare și-i făcu semn cu mâna chelnerului, ca să achite consumația.

Frank Connolly plecă imediat. Avea o mulțime de lucruri de făcut până a doua zi dimineață.

„Și când te gândești că am pierdut atâta vreme căutând-o în Scoția", își spuse el. „Totuși, banii nu s-au dus pe apa sâmbetei. Știu că Luella se ascunde în Devon. Dacă este cumva de părere că a scăpat de mine, se înșală amarnic.

A doua zi dimineață, Frank Connolly nu pierdu vremea. Își făcu bagajul și se duse la gară.

Aflând că singura modalitate de a ajunge la Bideford era prin Exeter, scoase bani din banca tatălui său din Piccadilly, ca să-și acopere cheltuielile.

„N-o să am nevoie de cine știe ce", își spuse el. „După ce mă căsătoresc cu Luella, ne întoarcem în Scoția și-i arăt tatălui meu că am făcut ceva. Ce surprins o să fie când o să vadă că ne-am unit cu una dintre cele mai puternice familii din Scoția. Copiii noștri vor fi bogați și importanți."

Gândul acesta îl încânta peste măsură. Toată viața fusese fiul cel mic al unui obscur lord irlandez, care n-avea nicio

trecere în lumea bună.

„După căsătorie, o să devin cineva de seamă, iar grație averii Luellei, o să mă bucur de un standard de viață ridicat."

Când ajunse la Bideford, se vedea deja mare. Contele o să-l trateze ca pe un egal, nu ca pe cineva pe care-l învingi la cărți.

Găsi repede un hotel decent și se duse la bar. I se făcuse foarte foame.

Își dădu imediat seama că va trebui să facă cercetări, dacă voia să afle unde stă Luella. În timp ce sorbea din coniac, ochii îi căzură asupra unui ziar local, pe care-l lăsase cineva acolo.

Era deschis la pagina referitoare la mondenități. Se înfurie peste măsură când citi articolul intitulat „Nunta anului", unde se vorbea despre domnișoara Luella Ridgeway de la castelul Braemore, Perthshire, care se căsătorea cu vicontele Kennington, noul proprietar al Torr House, în septembrie.

"Mireasa și-a făcut o mulțime de prieteni în Bideford, luând hotărârea de a-și face rochia de mireasă și trusoul la casa domnei Clarke, pe Strada Pieței. Rochia va fi cu siguranță o adevărată minunăție și va face să se vorbească în tot Devonul."

– Cum îndrăznește? zise el scrâșnind din dinți și aruncând dezgustat ziarul. Nu se poate căsători cu altul. Dacă ea crede că o să-l ia pe viconte de bărbat, se înșală amarnic. Văd că

timpul nu mai joacă în favoarea mea, așa că va trebui să mă duc la Torr House și s-o iau cu mine la Londra.

Își goli paharul și se duse în cameră. Îi dispăruse pofta de mâncare.

Valiza zăcea pe pat, exact acolo undeo pusese. O deschise încet, scoase hainele, iar dedesubt se afla ceva învelit în negru.

Era un pistol.

– Da, murmură el, în timp ce-l ștergea cu învelișul negru. Vicontele e un prost dacă e de părere că-mi poate fura femeia. Dacă trebuie să-l împușc ca s-o am iar pe Luella, așa o să procedez!

Capitolul 8

Luella îngenunche lângă stratul de flori și scoase răsadurile, fiind sigură că nu mai rămăsese niciunul nepus. Soarele îi bătea în spate, iar ea se simțea extrem de mulțumită.

Nu departe de ea, Thomas și Johnny făceau o nouă brazdă.

Luella își spuse că viața ei era aproape perfectă.

„Dar va veni și ziua când o să mă căsătoresc cu David", își spuse ea, zâmbind mulțumită.

Îi era tare dor de mătușa ei, întrucât era pentru prima dată de la terminarea școlii când era despărțită de ea. Deși își scriau adesea și vorbeau la telefon, nu era același lucru.

Contesa îi povestea de venirile și plecările de la castelul Braemore.

– Scuzați-ne, stăpână, dar nu vreți să veniți să supravegheați punerea răsadurilor?

Atât Thomas, cât și Johnny i se adresau "stăpână", deși nu era până în ziua când vicontele îi va pune verigheta pe deget.

– Desigur, Thomas, zise ea, ridicându-se și curățându-și mâinile de praf.

Știa că mătușa Edith s-ar fi supărat dacă ar fi aflat că muncește fără mănuși, însă Luella dorea să simtă pământul între degete.

Își pusese inelul de logodnă la gât, legat de un lanț.

Johnny se îndreptă spre ea cu o tavă pe care se aflau straturi de plante înflorite.

– Unde să le pun, stăpână?

– Cred că ar trebui puse la marginea fiecărei parcele.

Căută în șorț și scoase schițele făcute.

– Da, spuse ea, găsind foaia cu pricina. După aceea, o să plantăm tufele de trandafiri în mijlocul fiecărei parcele.

Luella și grădinarii lucrau cu spor, fără să aibă habar de norii amenințători care planau deasupra Bidefordului.

În hotelul Leul roșu, Frank Connolly era ocupat. Stătea de vorbă cu oricine era dispus să-i ofere informații despre viconte și despre locul unde locuiește.

– O, e probabil bărbatul de la Londra care a moștenit casa veche a franțuzoaicei. Și-a făcut o mulțime de prieteni pe aici, angajând oameni care să lucreze la casă. Mai e și nunta. Nu

s-a mai văzut așa ceva pe aici de mai bine de un an.

– Știi când o să aibă loc? întrebă Frank Connolly, strecurându-i bărbatului un șiling.

– La sfârșitul lui septembrie. Mai precis, pe douăzeci și nouă. Se spune că n-o să vină nimeni de la Londra, fapt extrem de ciudat...

Bărbatul clătină din cap, iar Frank Connolly îi mulțumi, după care trecu strada.

Din ce aflase până acum, nu-i va fi greu să găsească locuința vicontelui. Toată lumea îi spusese că se vedea de la râu, care era situat pe strada principală, spre vest.

– Torr House? îl întrebaseră ei. N-aveți cum să n-o găsiți.

Se duse în piață și căută prăvălia farmacistului. Existau anumite lucruri pe care dorea să le cumpere. Într-un târziu, identifică locul cu pricina, de unde cumpără o sticlă cu cloroform. Îi spusese vânzătorului că este un pasionat colecționar de fluturi.

– În cazul ăsta, aveți nevoie și de plasă și ace în care să-i prindeți.

„Am senzația că sunt protejat de cineva de sus", își spuse el cu un aer mulțumit, în timp ce cobora dealul.

Vânzătorul îi fuseše de mare ajutor. Când îl întrebase dacă se găsea un adăpost unde să-și depoziteze ustensilele, bărbatul îl dirijă spre un vechi adăpost de păstori, aflată la periferia orașului.

– Nu știu dacă veți găsi ce căutați, însă prin zona aceea se găsesc o mulțime de specii de fluturi foarte interesanți.

Fusese atât de amabil, încât îi făcuse o schiță a casei în chestiune.

Fără să se oprească în altă parte, Frank Connolly se duse direct la adăpostul respectiv. Îi fusese foarte greu să-l găsească, iar când ajunse se simțea deja obosit. Din fericire, întâlnise un lucrător la fermă, iar acesta-i indicase direcția.

Adăpostul era exact ce-și dorea. Era o încăpere care putea fi cu ușurință blocată cu niște bușteni.

– Sau m-aș putea duce în oraș, la fierar, să cumpăr niște lacăte și lanțuri, își spuse el, privind în jur. E bine că nu există ferestre prin care ar putea încerca să fugă.

Mai târziu, după ce făcu în minte o listă cu lucrurile pe care trebuia să le cumpere ca să-și pună planul în acțiune, se întoarse la hotel și servi o masă copioasă.

– Mâine, după ce aranjez totul la adăpost, o să mă duc la Torr House, să văd dacă o pot spiona pe Luella, mormăi el, când chelnerul îi luă farfuria din față. Iar dacă situația îmi e favorabilă, o să mă întorc s-o iau.

– David, trebuie să le spui constructorilor să nu mai scape moloz pe straturile de flori, se plânse Luella a doua zi dimineață, când intră în sufragerie pentru micul dejun.

Vicontele se așezase deja la masă și puse jos exemplarul din The Timmes pe care-l citea.

– O să vorbesc imediat cu domnul Pensworth.

– Mulțumesc, dragul meu.

Luella îl sărută pe frunte și se așeză la masă. Imediat, Cork îi aduse o ceașcă de ceai și pâine.

– Vreau să încep să pun plantele medicinale, iar Thomas și Johnny au săpat deja șanțul ăla de două ori. Zidarii or să arunce în continuare cărămizi și ciment. După ce punem răsadurile, n-ar trebui să se mai întâmple.

– Imediat după masă, mă duc să le spun.

Se uită la ea și-și spuse că arăta la fel de proaspătă ca ziua care începea.

„Dacă l-a început mi s-a părut frumoasă, acum am senzația că este o zeiță trimisă printre femei, își spuse el. Aerul de la țară îi prieste și a mai luat puțin în greutate. În ziua când o s-o aștept la altar o să fiu cel mai fericit bărbat din lume".

Cork le aduse corespondența primită. Ca de obicei, Luella spera din tot sufletul că marchiza îi va răspunde la scrisoare. Numai că,până în clipa aceea, nu se întâmplase.

Când Cork puse tava cu scrisorile în fața marchizului, Luella își dădu seama că nici în dimineața aceea nu primise nimic. Prin urmare, scoase un oftat.

„Poate că nu-i la Londra", își spuse ea în timp ce ungea o felie de pâine cu unt. „La urma urmei, au o casă la țară. Sau poate s-au dus la Biarritz."

Luella se hotărî să-i scrie din nou, trimițându-i și o

invitație la nuntă. Știa că vicontele va fi foarte încântat dacă bunica lui ar veni să asiste.

– Ce faci astăzi, Luella? o întrebă el. Tot în grădină? Dacă nu ești atentă, o să fii atât de bronzată, încât toată lumea va crede că mireasa mea este fie o străină, fie o culegătoare de fructe.

Luella râse.

Era adevărat că mâinile și brațele ei începuseră să se bronzeze, în pofida faptului că purta o pălărie cu boruri largi. Știa că dacă mătușa Edith ar fi fost de față, ar fi certat-o că nu se protejează mai bine.

– O s-o rog pe doamna Cork să cumpere niște lămâi, ca să-mi dau cu suc pe brațe. Așa, o să mi se mai albească. Vremea a fost așa de frumoasă în ultima săptămână, încât n-am avut cum să port mâneci lungi.

– Țigăncușa mea dulce! o tachină el, dându-i la o parte părul. Ce bine că nu mai trăiește mama, pentru că ar fost scandalizată ca o doamnă să lucreze în propria ei grădină.

– Mie mi se pare că e cel mai plăcut mod de a-ți petrece timpul liber.

– Nu și dacă doamna în chestiune se ia la întrecere cu grădinarii. Mă întreb de unde ai atâta forță.

– Mătușa Edith spune că se datorează sângelui meu scoțian.

– Atunci, sper că sângele tău se va transmite și fiilor noștri.

O sărută și plecă la treabă. Luella își simți obrajii arzând.

– Copii! murmură ea.

Își aminti ultima scrisoare primită de la mătușa ei, în care aceasta îi vorbea despre îndatoririle ei maritale.

Luella era speriată, dar și tulburată la gândul că în curând se va afla în brațele marchizului.

– Să nu te sperie latura fizică a căsătoriei, o povățuise mătușa ei. Departe de a fi chinul despre care vorbesc unii, în brațele bărbatului iubit, poți să atingi stelele.

Era adevărat că vicontele trezise în ea o pasiune pe care n-o simțise cu Jean-Marie Bouillicault.

Rămase la masă, gândindu-se la plimbarea pe care o făcuse în grădină cu vicontele, seara trecută.

Când o sărutase sub clar de lună, simțise ceva minunat înfiorân-o încât răspunsese cu entuziasm mângâierilor sale.

– Mi-ar plăcea foarte mult să ajung la ceea ce mătușa numește "să atingi stelele", spuse ea oftând. Știu că David este bărbatul potrivit.

Se trezi din reverie când Grace, veni să-i spună că sosise croitoreasa.

„Mai sunt atâtea de făcut", își spuse ea în timp ce o urma pe Grace.

Mai târziu, după prânz, Luella îmbrăcă veșmintele de lucru și se întoarse în grădină. Un foarte spășit domn Pensworth veni să-și ceară scuze, promițându-i să strângă tot molozul

aruncat.

Se grăbi să ajungă printre straturile de flori, unde îi găsi pe Johnny și pe Thomas supraveghind doi muncitori.

– Bună ziua, stăpână, zise Thomas. Cu un asemenea pământ, o să terminăm repede plantatul.

– Excelent, răspunse Luella. Cred că în curând doamna Cork o să culeagă primele plante pe care să le folosească la mâncăruri, spuse ea.

– Iartă-mă, stăpână, dar putem merge pe verandă să ne uităm la japoneza aceea bătrână? o întrebă Johnny. Dacă tot trebuie s-o mutăm, trebuie să stabilim unde anume.

– Sigur că da. Thomas, te descurci singur?

– Da, stăpână.

Luella îl urmă pe Johnny.

– N-ar trebui s-o mutăm până la primăvară, spuse ea. Du-te te rog în cămară și adu insecticidul! Se vede că planta a fost infestată. Trebuie să luăm imediat măsuri.

Johnny porni imediat pe cărarea în pantă.

În timp ce se îndrepta spre Torr House, Frank Connolly puse instinctiv mâna pe pistol. Zăbovi o vreme în fața porților, înainte să pornească spre casă.

Găsise imediat casa. Trecu podul, mai merse puțin și iată-l în fața casei.

– Dacă totul o să meargă la fel de ușor, mâine dimineață eu și cu Luella o să fim în drum spre Irlanda, zise el cu voce

tare.

Plănuise să închirieze o trăsură care să-i ducă la Liverpool, de unde vor lua feribotul spre Dublin.

Îi va scrie tatălui său și-i va spune să-l prevină pe preot că se va căsători în capela familiei de pe moșia lor de la Kilsharry.

Ajunsese între timp în fața casei. Putea să vadă ușa masivă și ferestrele fumurii. Într-o parte se vedeau schele înălțate.

„Nu credeam că sunt așa de mulți oameni pe aici", își spuse el, în timp ce se apropia și aștepta. „Dar bărbatul ăsta mi-a furat-o pe Luella și trebuie să plătească."

Își dădu seama că o să-i fie mult mai greu s-o răpească pe Luella fără să fie văzut. Își blestemă ghinionul și rămase ascuns în spatele unui tufăriș.

În clipa aceea, apăru Bennett cu mașina, pe care o opri brusc, după care puse frâna de mână. Fluierând, acesta intră în casă.

Lui Frank Connolly îi veni imediat o idee.

„Dacă iau mașina, o s-o duc mai repede pe Luella cu o trăsură. Iar nătărăul pare că a lăsat cheile în mașină."

Parcă împins de la spate, se îndreptă spre mașină. Avea ceva experiență în conducerea acestor mașinării.

Privi în jurul lui să vadă dacă apare cineva și sări în mașină. Nici după ce porni motorul nu apăru nimeni.

– Probabil e pauză, își spuse el, uitându-se la schelele

părăsite.

În câteva clipe, se afla în grădină. Auzi dintr-odată voci.

Opri mașina și coborî. În spatele unui zid înălțat de curând o auzi cu claritate pe Luella discutând cu cineva. Se furișă pe lângă zid până ce ajunse în fața unei porți.

– Mulțumesc, Johnny. Te poți duce la masă, o auzi el pe Luella.

„Ăsta e momentul", își spuse el, scoțând sticluța cu cloroform din buzunar. „Ce noroc pe capul meu!"

Se uită peste poartă și o văzu pe Luella îndepărtându-se. Când o văzu așa de fericită în lumina soarelui, se înfurie.

„Cum îndrăznește bărbatul ăla să mi-o ia?"

Așteptă puțin, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă și se îndreptă spre ea. Avea în mână o cârpă înmuiată în cloroform.

Era îngenuncheată asupra unor răsaduri când, dintr-odată, simți o mână astupându-i gura, după care totul deveni negru.

Frank Connolly o ridică în brațe și porni spre mașină. O puse pe Luella lângă scaunul șoferului, după care o legă de mâini și de picioare.

– N-o să-mi mai scapi acum, mormăi el, acoperind-o cu o pătură.

Numai că mașina nu voia să plece cu niciun chip. Tușși de mai multe ori până să se urnească, iar eforul depus îl făcu pe

Frank Connolly să transpire și să i se accelereze bătăile inimii.

Dinspre grădină se auzeau strigătele constructorilor care se întorceau la lucru.

– La naiba! înjură el. Trebuie să mă grăbesc, dacă nu vreau să apară cineva.

Constată cu satisfacție că șoferul își lăsase cascheta pe bancheta din spate. Își scoase pălăria, punând cascheta șoferului pe cap.

– Va trebui acum să merg cât de repede pot până la poartă. Nu trebuie să atragem nimănui atenția. Vor crede că Luella a plecat cu treburi.

Pământul era denivelat, așa încât mașina se zdruncină. Când dădu colțul, îl văzu pe viconte lângă casă, cu spatele la drum.

Cu o figură ca de înmormântare, Frank Connolly apăsă pe accelerator, iar mașina prinse viteză.

Fiind atât de preocupat să discute cu constructorii, vicontele nu acordă la început nicio atenție mașinii care mergea foarte repede. Abia când unul dintre constructori observă, întoarse și el capul.

– Șoferul e în mare grabă! exclamă el, cu un zâmbet invidios pe față.

Vicontele se încruntă, întrucât îi spusese lui Bennett să meargă cu precauție. Nu voia să plătească bani grei pe reparații.

Răsucindu-se pe călcâie, constată că mașina dispăruse într-un nor de praf. Îi trecu prin minte că Luella s-ar putea afla lângă șofer, dar nu se gândi prea mult la asta.

Frank Connolly conducea cât de repede putea spre adăpostul ciobanului. Din fericire, drumul era liber.

„Toată lumea cunoaște mașina vicontelui", își spuse el. „Dacă vede că aceasta e condusă de un străin, ar putea da alarma."

Dar în arșița soarelui, toată lumea atipise.

Ajunse foarte repede la adăpost. Acesta era deja pregătit, întrucât trecuse în cursul dimineții pe acolo.

„Va trebui s-o leg pe Luella de scaun până rezolv conturile cu vicontele!

Pe scaunul de lângă el, Luella începu să geamă. Începea să-și revină.

O luă repede și o duse în adăpost, chiar când își revenea în simțiri.

– Unde sunt? murmură ea confuză.

Văzu fața roșie a lui Frank Connolly și încercă să țipe, dar constată că era prea slabă s-o facă.

– Taci, Luella! îi porunci el. Și nu încerca să opui rezistență.

Nu înțelegea de ce nu poate să-și miște brațele sau picioarele, dar văzu imediat că fusese legată. O împinse repede pe scaun și se asigură că nu fuge, legând-o cu o funie

de acesta.

– Nu încerca să te miști sau să-mi creezi vreo problemă, o avertiză el.

– De ce-o faci? îl întrebă ea, începând să plângă.

Se simțea rău, iar mintea parcă nu-i mai funcționa. Tot ce știa era că Frank Connolly o răpise, făcând-o prizonieră. Habar n-avea ce se întâmplase după ce totul se întunecase.

– Știi prea bine de ce. Ești a mea! A mea, ai înțeles? Trebuie să uiți nunta asta ridicolă cu vicontele. O să mergem în Irlanda și o să ne căsătorim imediat ce ajungem în Kilsharry.

– Dar mă căsătoresc cu David. Nu mă poți obliga să-ți devin soție. O să mă caute.

– Nici măcar nu știe că ai plecat. Și până atunci, o să mă ocup de el.

Luellei parcă i se opri inima-n loc.

– Ce vrei să spui?

Frank Connolly se întoarse cu spatele și-și vârî mâna în jachetă. Când atinse cu degetele arma, zâmbi cu satisfacție.

– David o să mă caute. Întrucât știe totul în ținutul ăsta, o să mă caute și o să te trimită la închisoare! îi strigă Luella, panicată.

Își dădu seama că Frank Connolly își pierduse mințile și nu știa ce era în stare să mai facă.

– Taci! replică el cu asprime. Bărbatul ăsta nu-mi place

deloc.

– O să stai la închisoare multă vreme. Fii sigur de asta!

Frank Connolly se întoarse spre ea și scoase un râs plin de cruzime.

– Nu și dacă ajung eu primul la el. O să mă asigur că n-o să trăiască, încât să nu mă poată trimite la închisoare.

Scoase pistolul și-l flutură prin fața Luellei.

– Nu... poți s-o faci, zise ea, cu ochii plini de lacrimi.

Fără să mai spună un cuvânt, acesta scoase sticla cu cloroform și îmbibă batista cu lichidul dinăuntru.

– Trebuie să-l folosesc din nou?

Luella clătină cu tristețe din cap și deveni docilă.

Frank Connolly plecă din odaie și încuie ușa în urma lui. Camera era întunecată și fără ferestre, așa încât se găsi în semiobscuritate.

Luella înălță capul. Nu voia să-i ofere satisfacția de a ceda.

– O, David! Te rog să mă ajuți! repeta ea, de parcă în acest fel mesajul ei ar fi putut ajunge la el.

Frank Connolly se urcă în mașină și încărcă pistolul.

– Dacă prostul ăla de viconte crede că a scăpat de mine, e un prost, zise el, scrâșnind din dinți.

După ce puse pistolul în buzunar, porni mașina.

– Trebuie să isprăvesc cu această " Nuntă a anului " o dată pentru totdeauna.

La Torr House, vicontele aștepta întoarcerea Luellei, ca să

se așeze la masă.

– Unde-o fi fata asta? se întrebă el în timp ce Cork aducea mâncarea.

– Cork, ai văzut-o pe domnișoara Ridgeway?

– Nu, stăpâne. Să-i întreb pe Thomas și pe Johnny? S-au întors în grădină după pauză.

– Dacă se poate.

Dar Cork se întoarse peste câteva minute, spunându-i că niciunul n-o văzuse pe domnișoara Ridgeway de la pauză.

– Ciudat! Poate că pe ea am văzut-o în mașină cu Bennett.

– Cu neputință, stăpâne.

– De ce spui asta, Cork?

– Pentru că Bennett e în bucătărie, cu doamna Cork.

Vicontele fu cuprins de teamă. Fără să scoată o vorbă, ieși afară, dar pe treptele din spate. În bucătărie, dădu peste doamna Cork și peste un Bennett foarte surprins.

– Bennett, ce cauți aici? strigă el. Credeam că te-am văzut în mașină în urmă cu o oră.

– Nu, stăpâne. Am adus mașina aici, întrucât aproape nu mai aveam combustibil. Voiam s-o umplu după cină.

– Atunci, cine conducea mașina ca un liliac de noapte spre poartă, mai devreme?

Doamna Cork și Bennett se priviră uimiți, iar vicontelui i se făcu rău.

– Doamnă Cork, ai văzut pe cineva străin pe aici, astăzi?

– Nu, stăpâne.

Vicontele ieși imediat afară, alergând la Thomas și la Johnny, care discutau cu zidarii.

– Hei! strigă el. A văzut vreunul dintre voi pe cineva străin prin preajmă?

Clătinară toți din cap, cu excepția unuia dintre ei.

– Păi... când eram pe acoperiș, am văzut pe cineva mișunând prin grădină, zise el, dar mi-am zis că e vreun paznic. Așa am crezut...

Vicontele se îndreptă spre bărbat, cu inima bătându-i nebunește.

– Cum arăta bărbatul ăsta?

– Vreo patruzeci de ani și fața roșie, stăpâne. Era îmbrăcat elegant.

Deși nu-l întâlnise niciodată, știa și din ce aflase de la Luella că era Frak Connolly.

Cine altcineva ar fi putut fi?

– Connolly, murmură el, izbit parcă de un adevăr insuportabil. Hei, ascultați-mă cu toții! Am motive întemeiate să cred că domnișoara Ridgeway a fost răpită, iar mașina mea furată. Bennett, trimite câțiva grădinari la poliția din Bideford imediat. Spune-le că domnișoara Ridgeway a fost răpită și dă-le descrierea făcută de bătrânul Ben. Ceilalți, să ia fiecare ce apucă... trăsura, caii... și să pornim s-o căutăm.

– N-aveau cum să ajungă prea departe, stăpâne. Nu mai

exista combustibil nici să ajungi la cel mai apropiat oraș, zise Bennett.

Peste câteva minute, vicontele era în sala armelor. Habar n-avea de unde să înceapă căutările, dar se baza pe oamenii din partea locului.

Când se urcă pe calul care-i fusese pregătit, unul dintre oameni veni la el și-i spuse că văzuse o mulțime de pete de petrol.

– Stăpâne, m-am dus și m-am uitat prin grădină, acolo unde bătrânul Ben a spus că l-a văzut pe bărbatul ăla. Așa am văzut petele de petrol...

– Atunci, pe acolo trebuie s-o luăm! strigă vicontele.

În timp ce mergea, înălța rugi fierbinți spre cer.

– Luella, vin! O să te găsesc. Îți făgăduiesc.

Capitolul 9

În timpul drumului, Frank Connolly era ca un posedat, repetând la nesfârșit:

– N-o s-o aibă! Nunta n-o să aibă loc! spunea el în delir.

Când se apropie de Torr House, văzu mulțimea de oameni conduși de viconte.

– O caută deja pe Luella, își spuse el frustrat.

Întoarse mașina, dorind să se întoarcă de unde venise.

– Va trebui s-o duc pe Luella în Irlanda fără să-l ucid pe viconte. Să caute ca proștii! Nu vor găsi niciodată locul unde-am ascuns-o.

Luella era atât de epuizată, încât se resemnase cu soarta. Spera totuși, că va fi găsită de cineva.

– Trebuie să știe cineva de locul ăsta, nu? Și când mă gândesc că azi-dimineață eram fericită și credeam că Frank

Connolly nu mai e o amenințare. O, David! Salvează-mă! Am mare nevoie de tine. N-are cum să scape așa de ușor. Că doar nu crede că a venit într-o parte de țară pe care n-o cunoaște și să-i poată păcăli pe oamenii lui David care au trăit toată viața aici, se îmbărbătă ea.

În clipa aceea, auzi motorul mașinii. Spera să nu fie Frank Connolly.

– Am schimbat planul, zise el dând buzna înăuntru.

Luella observă că era agitat, de parcă nu știa ce să facă în continuare.

– Îmi dai drumul? îl întrebă ea, când începu să dezlege funia cu care o legase.

– Nu fi proastă! Vicontele a plecat în căutarea noastră. A fost cât pe ce să dau nas în nas cu ei. Mergem la Liverpool, iar de acolo luăm feribotul.

– La Liverpool? Dar mașina...

– Taci și fă cum îți spun. Sau poate vrei să folosesc iar cloroformul... Mișcă-te! țipă el.

– Dar nu pot să mă mișc. Am picioarele legate.

Înjurând, bărbatul scoase un briceag din buzunar și-i tăie frânghia de la picioare.

– Urcă-te în mașină și nu încerca să fugi! O să ai și mai multe necazuri dacă încerci ceva. M-ai înțeles?

Luella făcu eforturi disperate să nu izbucnească din nou în plâns.

– Trebuie să fiu puternică și să fac cum îmi cere. Poate pe drum o să se ivească o ocazie să fugă.

Merseră în liniște până ajunseră pe drumul principal, însă la o răscruce, se rătăciră. Frank Connolly n-avea deloc simțul orientării.

– Unde suntem? strigă el la Luella.

– Habar n-am, zise ea.

– Trebuie să mă ghidezi. Trebuie să știi cum se ajunge la Bideford.

– Nu știu mai bine decât tine.

– Nu mai spune prostii! Arată-mi drumul! o amenință el, scoțând pistolul din buzunar.

– Încearcă pe aici! zise ea, arătând o direcție care i se părea cunoscută.

Dar nu apucară să facă nici măcar zece metri, și mașina se opri.

– La naiba! Ce are mașina asta infernală?

– Cred că nu mai are combustibil.

– Și unde am putea găsi?

– Nu știu. Bennett este cel care se ocupă întotdeauna de problema asta.

Cu o expresie furioasă pe chip, se dădu jos din mașină și o trase pe Luella după el. O să mergem pe jos! strigă el isteric.

– Unde? Nu există niciun mijloc de transport în apropiere.

Dar Frank Connolly n-o asculta, strângând-o pur și simplu

de încheietura mâinii.

– Taci! O s-o luăm pe-aici!

Când ajunseră la râu, ea spuse:

– Apă! Vreau apă!

Deși era iritat, Frank Connolly își dădu acordul.

– Nu vreau să te car dacă leșini. Grăbește-te!

Dintr-odată, dinspre pod se auzi un strigăt.

– Stăpâne! Stăpâne! Uite-o pe domnișoara Luella! E pe malul apei.

Frank Connolly încremeni. Vicontele, urmat de o armată de oameni, se apropia de ei.

– Luella! strigă el, cu ochii fixați asupra lui Frank Connolly.

– David! Are pistol! îl avertiză ea.

– Și n-am să ezit să-l folosesc. Dacă mai faci un pas, o s-o omor, zise Frank Connolly, prinzând-o pe Luella de mâini.

– Ce facem acum, stăpâne? șopti Thomas.

Vicontele privea însă în depărtare.

– Țineți-l de vorbă! ordonă el calm.

– Prea bine, stăpâne.

Bennett se apropia de ei, cu poliția pe urmele lui. Vicontele vedea polițiștii apropiindu-se tot mai mult, prin spatele lui Frank Connolly. Curând îl imobilizară, iar Luella, liberă, alergă spre el.

– Draga mea, ești rănită?

– Puțin, dar tot ce contează este că sunt vie. O, David, credeam că o să mă omoare. Ba chiar și pe tine credeam că o să te lichideze.

El o strânse cu tandrețe în brațe. Tot ce conta, era că Luella era vie și nevătămată.

Frank Connolly fu dus la secția de poliție din Bideford și încarcerat pentru răpire și tentativă de omor. Când șeful poliției îi telefonă în seara aceea vicontelui, îl asigură că învinuitul era bine închis și că n-avea cum să fugă.

– Excelent, o s-o informez imediat pe Luella.

În următoarele zile, aceasta dormi foarte mult și abia la sfârșitul săptămânii se simți suficient de întremată încât să se ducă în seră, ca să citească o carte.

Grace tocmai îi adusese limonadă, când se auzi soneria de la intrare.

– Așteptăm pe cineva? întrebă ea. Sau am uitat de croitoreasă?

– Nu, i-am telefonat și i-am spus că săptămâna asta nu puteți veni. Nu cred că e ea.

Luella își reluă lectura, pentru a fi din nou întreruptă, acum de Cork.

– Domnișoară Ridgeway, vreți să veniți în salon? Aveți un vizitator.

– Dar știi prea bine că nu sunt disponibilă pentru nimeni.

– Îmi cer iertare, dar cred că doriți să-l vedeți pe acest

vizitator.

– Cine să fie? se întrebă Luella în timp ce se ridica.

Dar când intră în salon, scoase un strigăt de uimire:

– Mătușă! Cât mă bucur să te văd. Ce te-a determinat să te întorci? Ți-am spus că ne descurcăm și singuri...

Cork tuși în spatele ei, iar mătușa Edith îl privi cu speranță.

– Cork? zise ea enigmatic.

– Mă duc imediat după stăpân. Așteptați puțin, vă rog!

– Nu rămâi, mătușă? Unde-ți sunt bagajele?

– Să-l așteptăm pe David.

– Atunci, așază-te!

– O să rămân în picioare, răspunse ea, uimind-o și mai mult pe Luella.

Peste câteva minute, apăru și vicontele.

– Lady Ridgeway! Ce surpriză! Ce te-a făcut să te întorci în Devon?

Contesa îi zâmbi și-l prinse de braț.

– Vreau să vii cu mine la trăsură...

Luella vru să-i urmeze.

– Singur, te rog! zise mătușa Edith cu fermitate, lăsând-o pe Luella perplexă.

Vicontele clătină din cap, spunându-și că mătușa Edith o cam luase razna, dar o urmă, amuzat.

În fața casei se afla o trăsură trasă de doi cai gri.

„Poate i-a adus un cadou Luellei și nu dorește ca ea să-l vadă", își spuse el.

Dar când își ridică privirea, la fereastra trăsurii zări un cap cu o pălărie mare. La început, nu-l recunoscu pe bărbat, dar apoi, nevenindu-i să-și creadă ochilor, constată că era chiar tatăl lui. Rămase pironit locului.

– Bună, David! zise acesta, coborând din trăsură.

– Tată! Ce surpriză!

– Nu mă inviți înăuntru? întrebă contele, zâmbitor. În trăsură mai e cineva pe care dorești foarte mult să-l vezi...

Vicontelui i se tăiase răsuflarea.

– Bună, David! auzi el o voce familiară.

– Bunico, ai venit! Când ți-am trimis ultima scrisoare...

– Nu bunica ta a avut ideea să vină aici, ci eu, interveni tatăl lui. Ne inviți sau nu înăuntru?

– Sigur că da.

Spunând acestea, o luă pe bunica de braț.

– Casa e splendidă! exclamă marchiza. Nu credeam vreodată că o să...

– Că o să pui piciorul în ea? Trebuie să mărturisesc că și eu sunt puțin surprins...

– Doamnă, ați venit până la urmă! exclamă Luella, când pătrunseră în salon.

– Probabil tu ești Luella, zise femeia zâmbind. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la scrisoare. Eram la Biarritz, iar

scrisoarea nu mi-a parvenit decât săptămâna trecută. Atunci, a venit și contesa în vizită.

– Mătușă Edith? Te-ai dus s-o vezi pe bunica lui David?

– Da, draga mea. Sper să mă ierți că m-am amestecat. Mai există cineva pe care trebuie să-l cunoști...

Luella era tot mai uimită.

– Nu sunt singură...

– Luella, el e tatăl meu, contele de Kennington, anunță vicontele.

– Draga mea, înțeleg exact de ce te-a ales fiul meu să-i fii mireasă.

Spunând acestea, îi luă mâna și i-o sărută.

– De când ne-a vorbit contesa despre tine, ardeam de nerăbdare să te întâlnesc. Ești la fel de frumoasă cum te-a descris. Vorbește-ne despre nuntă.

– Păi... voiam să vă întreb dacă doriți să-mi fiți calaver de onoare.

Contele tuși, vizibil emoționat. Fu scos din încurcătură de apariția majordomului, care aducea băutură.

– Pentru Luella și David, propuse contele.

– Pentru Luella și David! ziseră la unison marchiza și contesa.

După o vreme, fură întrerupți de apariția șefului secției de poliție. Acesta îi spuse contelui că vrea să-i vorbească între patru ochi. Vicontele îl invită în bibliotecă.

– Am venit din cauza lui Frank Connolly.

– O! S-a stabilit data procesului?

– Nu cred că mai e nevoie de așa ceva.

– Nu înțeleg...

– L-am găsit azi-dimineață spânzurat de cravată, la el în celulă. Frank Connolly e mort.

– O, Doamne! exclamă vicontele. Nu mai era întreg la minte. A lăsat vreun bilet?

– Nu, dar aveți dreptate când spuneți că se cam smintise.

– Îmi pare rău pentru el. Cu toate astea, nu pot să spun că nu răsuflu ușurat. Luella n-o să mai fie nevoită să vină la proces. L-ați anunțat pe tatăl lui?

– Da. E în drum spre noi, ca să-i ridice trupul.

– E o mare rușine pentru familia lui.

– O s-o informați pe domnișoara Ridgeway?

– Da, imediat.

– Atunci, la revedere! Nu trebuie să mă conduceți.

Vicontele scoase un oftat adânc.

Când îi relată Luellei cele petrecute, aceasta – spre marea lui surprindere – luă vestea ca atare, fără să se învinovățească.

Ceremonia religioasă se desfășură cu fast, iar toți cei care veniseră spuseseră că Luella era cea mai frumoasă și mai strălucitoare mireasă pe care Bidford, dacă nu toată Anglia, o văzuse.

Vicontele o condusese la altar radiind de fericire, pentru

că atât tatăl lui, cât și bunica erau prezenți.

Când ieșiră din biserică, lumea adunată aruncă asupra lor cu orez.

Pe măsură ce mașina prindea viteză pe drumul spre casă, Luella spuse în gând o rugăciune, mulțumindu-i Celui de Sus pentru noroc.

– Luella, șopti vicontele. Înainte să te cunosc, habar n-aveam cât de importantă este iubirea. Iar acum înțeleg că fără iubire viața nu e posibilă.

– O, dragul meu! N-am crezut să mai întâlnesc vreodată pe cineva care să mă iubească, după povestea cu Jean-Marie Bouillicault. Vicontele se aplecă și o sărută.

Când priviră în urmă, o mulțime de mașini veneau după ei. Înțeleseră că erau singurele momente când erau numai ei.

– Dragul meu, îmi doresc să fiu cea mai bună soție din lume. Vicontele o sărută din nou, cu pasiune.

– Vino! Sosesc oaspeții. Să bem ceva în cinstea noastră.

– Și a iubirii! adăugă ea.

Dar și pentru o lume fericită, pentru o viață binecuvântată.

Sfârșit